Nostalgic 9

BARBARA CARTLAND

NICIODATĂ SĂ NU RÂZI DE DRAGOSTE

ALCRIS

Dragă cititorule,

Îți urez bun-venit în lumea nesfârșită a poveștilor de dragoste. Este o mare plăcere pentru noi să-ți prezentăm minunatele colecții ale Editurii ALCRIS.

Plin de voie bună, fericire și iubire, fiecare roman al colecțiilor strălucește cu toată forța pasiunii și a emoțiilor pe care le aștepți cel mai mult de la un roman de dragoste.

Disponibile la prețuri rezonabile, aceste cărți au o valoare deosebită și își pot găsi repede un loc în colecția de romane de dragoste.

Sunt povești de iubire pe care le vei citi și le vei reciti, sunt povești pe care le vei avea aproape de sufletul tău pentru totdeauna.

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a fost publicat pentru prima dată în limba engleză sub titlul: NEVER LAUGH AT LOVE.

© by Barbara Cartland, 1976
Traducerea și adaptare în limba română de
TITUS NEGREANU

Toate drepturile asupra acestui roman în limba română aparțin Editurii ALCRIS.

ISBN 973-9405-78-9

Colecția „NOSTALGIC"

BARBARA CARTLAND

Niciodată să nu râzi de dragoste

ALCRIS

NOTA AUTOAREI

James Gillray a fost primul maestru desenator care și-a făcut din caricatură preocuparea principală, devenind cel mai strălucit și cel mai nemilos caricaturist al timpului său.

Era atât de popular încât se formau cozi în fața tipografiei Humphrey's, unde lucra, în așteptarea ultimelor caricaturi. La sfârșitul anului 1811, când avea doar cincizeci și cinci de ani, era deja pe jumătate nebun, victimă a beției și a teribilei presiuni în care lucra.

Thomas Rowlandson venea din clasa de mijloc înstărită și fusese instruit în artă la Paris și la școala Academiei Regale. A început ca pictor de subiecte serioase apoi, după ce și-a pierdut la joc banii, s-a apucat de caricatură.

Lucrărilor lui George Cruikshank le lipsea extraordinara forță a lui Gillray și picanteria lui Rowlandson. A avut succes în tinerețe și a trăit cincizeci de ani în strâmtoare materială, până în 1878.

Capitolul 1

1817

– A venit! A venit!

Chloe năvăli în camera de studiu, acolo unde surorile ei stăteau așezate în jurul mesei din mijloc.

– Scrisoarea? întrebă Thais.

– Ce altceva? Când am văzut trăsura poștei oprind la poartă am fost sigură că ceva senzațional urma să se întâmple.

– De unde știi că este o scrisoare de la nasa? întrebă Anthea

Vorbise pe un ton foarte liniștit dar în ochi i se citea emoția. Ca răspuns, Chloe scoase la iveală scrisoarea, care așa cum fetele observară imediat, era scrisă pe cea mai scumpă hârtie albă de pergament și era adresată, cu un scris de mână înflorit și elegant, mamei lor.

– A răspuns repede, remarcă Thais. Nu ne așteptam să primim răspuns până la sfârșitul săptămânii.

– Sunt sigură că a spus da! exclamă Chloe cu însuflețire. Of, Anthea, gândește-te ce palpitant va fi!

– Să mă duc să-i spun mamei? întrebă Phebe.

Era cea mai tânără dintre surori și avea doar zece ani. Chloe avea șaisprezece ani iar Thais era cu un an mai mare. Phebe, cu părul ei blond și ochii albaștri, era o copie mai mică a Thaisei și amândouă semănau leit cu mama lor.

– Nu o poți deranja pe mama, o opri hotărâtă Anthea.

– De ce nu?

– Fiindcă acum comunică cu Muza!

– Of, Dumnezeule, iar! exclamă Chloe. Bănuiesc că ai dreptate, n-o putem deranja.

Se uită întrebător spre sora ei mai mare sperând că aceasta o va contrazice, dar Anthea sublinie cu fermitate:

– Nu, cu siguranță nu! Știi cât de mult o supără pe mama să-i întrerupem șirul gândurilor atunci când scrie.

Resemnată, Chloe puse scrisoarea pe marginea căminului, sprijinită de ceas. Oftă și adăugă:

– Cred că voi muri de curiozitate dacă mama n-o va deschide curând.

– E deja ora unsprezece, încercă Anthea s-o potolească. Nu va trebui să așteptăm decât până la prânz.

Thais mormăi bosumflată:

– De ce a trebuit să-i vină chiar azi inspirația?

– Cred că de câtăva vreme se gândește la un poem. Știu că asta se întâmplă când stă cu ochii pierduți în zare, răspunse Anthea.

– Măcar de ar fi atât de bune să le putem vinde, interveni Chloe.

– A, bineînțeles că nu am putea face asta, replică Anthea.

– De ce nu? insistă Chloe. Se spune că lordul Byron a făcut avere cu poemele lui. Sunt sigură că și ale mamei sunt aproape la fel de reușite.

– Sunt sigură că ar fi extrem de șocată la ideea comercializării lor. Ar fi bine să sugerezi așa ceva; doar ai supăra-o!

– Este mult mai supărător că nu avem bani, adăugă Thais practică. Presupunând că nașa ta te invită să stai cu ea la Londra, cu ce crezi că te vei îmbrăca?

– Mi-am făcut o rochie nouă săptămâna trecută, răspunse Anthea cu naivitate.

– Crezi că ai rezolvat ceva cu asta? Dacă dai crezare „Jurnalului Doamnelor", cu siguranță nu! Se spune că o debutantă are nevoie de cel puțin zece rochii pentru un sezon la Londra.

– Dacă voi merge, deși mă îndoiesc, oricum voi prinde numai o lună din sezon. Cum știi, Prințul Regent pleacă la Brighton la începutul lunii iunie.

– Ei bine, chiar și pentru o lună vei avea nevoie de mai mult de o singură rochie, concluzionă Thais.

La cei șaptesprezece ani ai ei, Thais era foarte conștientă de importanța vestimentației. Dintre cele patru surori ea era cea mai afectată că aveau mereu doar cele mai ieftine materiale din care să-și facă singure rochiile și suferea că nu-și putea permite nici una din podoabele pe care „Jurnalul Doamnelor" le considera ca fiind esențiale pentru a fi elegantă.

Era adevărat că și Anthea credea că apariția ei va fi lamentabilă dacă, așa cum mama ei spera, va merge la Londra și va fi introdusă în societate de nașa ei, contesa de Sheldon. De fapt, Anthea nu s-a gândit nici o clipă că ideea mamei sale se va dovedi a fi mai mult decât un eșec.

Totdeauna aeriană, cu capul în nori, cum

spunea soțul ei, lady Forthingdale nu reușise să realizeze că la nouăsprezece ani, Anthea, fiica ei cea mai mare, ar putea dori o astfel de existență decât cea pe care o avea în casa mică în care trăiau, în satul lor obscur din Yorkshire.

În mod cu totul neașteptat, vicarul, parohul local, a fost cel care a trezit-o la realitate. De altfel, tot el era cel care după moartea lui sir Walcott Forthingdale să străduise să le educe pe fetele mai mici, Thais, Chloe și Phebe, dându-le lecții de istorie, religie și latină. Învățaseră de asemenea limba franceză de la o franțuzoaică; aceasta predase anterior la un seminar în Harrogate, iar apoi se retrăsese în satul lor când n-a mai fost nevoie de ea acolo. Doamna Forthingdale o plătea cu foarte puțin și Anthea era sigură că făcea lecțiile cu ele mai mult pentru că se simțea singură în căsuța ei și tânjea să aibă pe cineva cu care să stea de vorbă.

Vicarul, care venise să laude progresele lui Phebe la latină, remarcase la plecare:

– De multe ori mă gândesc cât de norocoasă sunteți că aveți fiice atât de fermecătoare. Fără îndoială va fi o zi tristă atunci când se vor mărita și vor pleca de acasă, lucru pe care domnișoara Anthea ar putea să-l facă în orice clipă.

– Să se mărite? Anthea? întrebase uimită doamna Forthingdale.

– Dacă nu mă înșel, a trecut de nouăsprezece ani, continuase vicarul. O vârstă la care cele mai multe tinere, și mai ales una atât de frumoasă ca domnișoara Anthea, încep să se gândească să-și întemeieze un cămin.

– Da, da, aveți dreptate, acceptase ea în cele din urmă.

Imediat după plecarea lui, mama a chemat-o pe Anthea și i-a vorbit simțindu-se vinovată față de ea.

– Draga mea, cum de am putut fi atât de nechibzuită? Am uitat pur și simplu că ai nouăsprezece ani. Discutam cu sărmanul tău tată să-ți pregătim debutul în societate, dar după moartea lui am fost atât de aiurită încât n-am băgat de seamă cât de bătrână ești.

– Foarte bătrână! a râs Anthea. Curând îmi vor cădea dinții și voi încărunți!

– Vorbesc serios, Anthea! a dojenit-o cu reproș doamna Forthingdale. Suntem sărace, dar familia Forthingdale a fost respectată în Yorkshire de sute de ani, iar familia mea a venit în Anglia împreună cu Wilhelm Cuceritorul.

– Da, mamă! Știam, dar sângele albastru nu

achită notele de plată și nici nu-mi va permite să fac față unui sezon la Londra.

De la moartea tatălui ei, Anthea preluase problemele administrative ale casei, inclusiv achitarea notelor de plata. Mai mult decât oricare dintre ele, era conștientă cât de puțin aveau ca să trăiască, și pentru asta avea grijă de fiecare ban.

– Nu voiam să spun că vom plăti noi ca să stai la Londra. Nu sunt chiar atât de proastă, Anthea!

– Atunci, cine? Știi ce rude puține avem.

– Nu le-am cere nimic rudelor tatălui tău nici dacă am muri de foame. Le-am antipatizat întotdeauna, căci se așteptau ca tatăl tău să se însoare din interes, pentru bani. El n-a făcut așa și de aceea nu l-au iertat niciodată.

– Te-a iubit pe tine, mamă, și asta nu mă surprinde. Ai fost mereu cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Doamna Forthingdale zâmbi flatată.

– Și el a fost foarte chipeș iar tu, fiindcă semeni cu el, ești atât de frumoasă.

Era adevărat. Moștenise de la tatăl ei părul negru și ochii mari, cenușiu-verzui, care uneori scăpărau șmecherește. Buzele îi erau frumos desenate și când zâmbea, făcea gropițe în obraji.

Încă de când fusese în leagăn, toți cei care o priveau zâmbeau încântați și ea le răspundea la fel, chicotind și dând din mânute.

– Ah, mamă! Ador complimentele!

– Din păcate, nu eu ar trebui să fiu cea care ți le face. Doamne, cum am putut fi atât de egoistă și nu m-am gândit până acum?

– La ce, mamă?

– Să-i scriu nașei tale, prietena mea, Delphine, contesa de Sheldon.

Fără să mai piardă o clipă, doamna Forthingdale se așezase și începuse să scrie, rugând-o pe Delphine s-o ajute pe Anthea să-și găsească un tânăr pe măsură, cu care să se mărite. Căzu apoi pe gânduri, amintindu-și cât de încântată fusese Delphine când o rugase să fie naș a primului ei copil.

Părinții Delphinei trăiseră în Essex, la o milă distanță de familia Forthingdale. Mamele lor fuseseră prietene apropiate iar tații lor fuseseră proprietari asociați ai câinilor pentru vânătoare de vulpi din ținut.

Delphine o iubise cu pasiune adolescentină pe frumoasa Christobel, până când aceasta se măritase cu chipeșul sir Welcott Forthingdale care se îndrăgostise de ea de cum a zărit-o la

primul ei bal. Neținând seama de protestele familiei lui, el s-a căsătorit cu ea la sfârșitul anului și curând se năștea Anthea, când Christobel abia împlinise nouăsprezece ani. Apoi, când s-a întors cu copilul în casa părinților ei, ea fusese vizitată zilnic de Delphine care o adora pe Anthea la fel de mult ca mama ei.

Fusese o bucurie fără margini pentru ea când doamna Forthingdale îi propusese să fie naşa Antheei. Însă după botez, avuseseră foarte puține ocazii să se mai vadă.

Sir Welcott s-a stabilit la proprietatea familiei din Yorkshire și acolo rentele încasate se dovediseră foarte curând insuficiente pentru întreținere. Treptat, de-a lungul anilor care s-au scurs, dificultățile financiare s-au accentuat, culminând în timpul războaielor cu Napoleon, astfel încât sir Welcott fusese nevoit să vândă o parte din proprietate. Iar când la Waterloo, el a fost ucis, rămăsese deja foarte puțin din ea.

Acum doamna Forthingdale și cele patru fiice locuiau într-o casă mică din satul Shireoaks și trăiau din venitul modest pe care-l aveau.

Anthea preluase grijile gospodăriei și niciodată nu-i trecuse prin minte că ar putea face și altceva. Ocazional fusese invitată la câte un bal în

vecinătate și după ce ieșiseră din doliu, iarna trecută chiar, participase la două din ele. Avusese succes, dar partenerii ei fuseseră trei bărbați însurați deja, fie tineri din sat ținuți la distanță, cu strictă supraveghere, de către mamele lor, pentru a nu se încurca cu „săraca domnișoară Forthingdale", oricât de frumoasă ar fi fost ea.

Când scrisoarea fusese trimisă contesei, Anthea își permisese să viseze că își va găsi un soț suficient de bogat ca să le ajute și pe celelalte fete dar, mai târziu, când realizase că mama ei nu se mai văzuse cu contesa de opt ani, devenise sigură că aceasta va ignora apelul prietenei ei de odinioară.

– Nu mai rezist încă o oră până ce mama va deschide scrisoarea, spuse Thais așezându-se la masă. Hai s-o umezim cu aburi, s-o deschidem și să vedem ce scrie.

– Anthea, lasă-ne s-o deschidem, o rugă Chloe.

– Cu siguranță, nu! refuză Anthea cu fermitate. Ar fi o faptă cu totul nedemnă pentru o doamnă.

– Din câte am citit eu, interveni Thais, doamnele fac câteodată lucruri considerate nedemne pentru o doamnă. În romanul pe care tocmai l-am terminat, eroina se uita mereu prin gaura cheii.

– Servitoarele fac asta, nu doamnele... Dar nu-mi pot imagina de unde ai tu asemenea cărți. Nu cred că din biblioteca tatei... sau a vicarului.

Thais chicoti și făcu cu ochiul către Chloe.

– Am împrumutat-o de la Ellen.

– Ellen? Hangița de la „Câinele și rățoiul?"

– Are un prieten, un domn care i le aduce cu regularitate, explică Thais.

– Of, Thais! Cum poți să faci așa ceva? Sunt sigură că mama ar avea de obiectat dacă ar afla că ești prietenă cu Ellen, chiar dacă e o familie de treabă.

Anthea se gândi că Thais ar fi trebuit să meargă la Londra. Avea șaptesprezece ani și deja pierduse carnația de copilă devenind și ea atât de frumoasă încât și băieții din cor se uitau lung la ea când era la biserică.

– Oare ce-o fi scriind mama, acum? întrebă Chloe, ca pe spini.

– Cred că trece printr-o fază religioasă. Pacăt că poemele ei nu se pot vinde, reveni Thais la ideea ei anterior discutată.

– Măcar dacă vreuna dintre noi ar avea un talent comercializabil, spuse Chloe cu regret.

– Poate s-ar putea vinde unele dintre acuarelele mele, sugeră Anthea cu jumătate de glas.

Chloe îndrăzni să râdă.

– Ai mai dus tu una la bazarul din sat și a început să se îngălbenească stând acolo, iar după ce i-am redus prețul la trei penny, a cumpărat-o doamna Briggs pentru că-i plăcea rama.

Anthea oftă și nu o contrazice.

– E clar că nu vom face bani cu astă!

– M-am gândit și eu, continuă Chloe râzând, să dau lecții de călărie, dar cine să dea bani pentru așa ceva aici, la țară, unde fiecare, care are un patruped, știe să călărească... Doamne, ce n-aș da să avem și noi un cal ca lumea. Doblin a îmbătrânit și trebuie să-l menajăm. Dacă moare, n-o să avem bani să cumpărăm altul.

– Bani, bani și iar bani! pufni Thais. Nu mai vorbim decât despre bani în cele din urmă fiindcă toate se rezolvă numai cu bani... Cu ce-o să te îmbraci dacă mergi la Londra?

– Liniștiți-vă, voi purta rochiile vechi și vom mai face câteva mai noi. Suntem destul de isteațe să copiem câteva modele reușite din „Jurnalul Doamnelor" și apoi să le croim și să le coasem singure. Voi fi prezentabilă, chiar dacă nu elegantă...

– Vei arăta ca un șoarece de țară, o întrerupse Chloe cu sinceritate.

– Oricum, nu voi refuza o astfel de ocazie, căci simt că dacă ajung la Londra îmi voi găsi un soț.

Se făcu liniște și toate o priviră cu ochii mari.

– Adică... vrei să te măriți? întrebă Thais.

– ... Și încă în așa fel încât să ne fie tuturor bine.

– Nu vreau să te măriți, scânci Phebe. Noi te iubim și nu vrem să pleci să stai cu un bărbat scârbos.

Se ridică și, alergând, veni lângă Anthea s-o îmbrățișeze.

– Mă voi mărita cu un bărbat drăguț la care să puteți sta și voi, care să-i împrumute lui Chloe caii pentru călărie și care să dea baluri pentru Thais.

– Și crezi tu că vei găsi un astfel de bărbat?

Fetele o priveau cu ochii mari și serioși. Văzându-le, Anthea începu să zâmbească și gropițele din obraji se formară de îndată.

– Imediat ce ajung la Londra, îmi voi pune o pancartă de gât, pe care va scrie: „Am trei surori de întreținut. Sunt gata să mă mărit!"

Fetele izbucniră în râs înveselite și în clipa aceea ușa se deschise și apăru doamna Forthingdale. Amuțiră și rămaseră cu ochii la ea, urmărindu-i mișcările lente și privirea pierdută.

– Dragele mele, am nevoie de ajutorul vostru. Nu găsesc continuarea la noul meu poem.

Doamna Forthingdale își ridică brațul alb cu degete lungi și fine și începu să recite.

– E minunat, mamă! exclamă Anthea când ea se opri și-și lăsă brațul să cadă.

– Cred că e unul dintre cele mai bune, o lăudă și Thais.

– Da, dar ce urmează?... Lipsește parcă ceva și nu găsesc ce anume!

– Vei găsi mai târziu. Acum e aproape ora prânzului, încercă Anthea s-o aducă la realitate. Chiar voiam să vin și să te întrerup.

– Azi-dimineață mi se părea totul clar și versurile curgeau de la sine, iar acum...

Ca și cum n-ar fi auzit-o, doamna Forthingdale rămase în lumea ei, dar Anthea nu mai suportă s-o menajeze.

– Este o scrisoare, mamă! A venit acum o oră.

Doamna Forthingdale o privi uimită de tonul ei cam aspru dar nu reuși să se trezească pe deplin.

– O scrisoare? Ce scrisoare?

– O scrisoare de la Londra, de la Delphine Sheldon.

– Ah, da! Înseamnă că mi-a răspuns.

Chloe sări ca împinsă de un arc, luă scrisoarea de pe cămin și o puse în mâna mamei sale. Cu

mișcări foarte încete ea o deschise și începu să citească, punând la grea încercare răbdarea fetelor.

– Citește, tare, mamă! Te rugăm, citește tare. Vrem să știm și noi ce spune, izbucni Chloe care nu mai rezistase tensiunii.

– Da, desigur. Am uitat cât de interesate sunteți voi; în special Anthea.

Zâmbi cu blândețe și înțelegere spre fiica ei mai mare, apoi începu să citească cu voce tare:

Dragă Christobel. A fost o surpriză pentru mine și o plăcere să primesc vești de la tine după atâția ani. Am fost și eu profund îndurerată când am aflat de moartea bravului sir Welcott în războiul cu acel monstruos Bonaparte. Bineînțeles, voi fi încântată ca fina mea Anthea să vină să stea cu mine aici, la Londra. Păcat că nu ne-am gândit la asta puțin mai devreme, căci n-a mai rămas mult din sezonul în care s-o pot prezenta în societate. Oricum, va avea ocazii și propun să vină imediat. Să fie vineri seara la hanul „Calul Alb" din Eaton, iar eu voi trimite trăsura și o slujnică, cu care a doua zi va ajunge la Londra. Îți trimit, dragă Christobel, salutările mele și îți promit că voi avea grijă de fina mea,

care așa cum îmi amintesc era un copil deosebit de atrăgător. Cu siguranță că va aduce cu ea amintirile timpurilor fericite pe care le-am petrecut împreună. Cu neschimbată afecțiune, a ta iubitoare, Delphine Sheldon.

Urmară câteva clipe de tăcere, apoi Chloe scoase un chiot ascuțit de bucurie și emoție.

– A acceptat! A acceptat!... Anthea, ai auzit? Vei merge la Londra!

Chloe se uita de la una la alta încântată, dar mai ales la Anthea care se ridicase în picioare și o fixa pe mama ei cu ochi îngrijorați.

– Vineri seara! Îți dai seama, mamă, că asta înseamnă că doar mâine mă pot pregăti pentru plecare?

– Este timp destul pentru împachetat, replică vag doamna Forthingdale.

– Dar, mamă...

Anthea prinse privirea Thaisei și înțelese și ea că era inutil să continue. Ar fi reușit doar s-o indispună pe mama ei spunându-i că nu avea cu ce să se îmbrace. Cum își făcuse ea socotelile, ar avea nevoie de cel puțin o săptămână ca să-și completeze cât de cât garderoba. Înțelese că va trebui să se descurce cu ce avea.

– Am fost sigură că Delphine va fi drăguță și

nu mă va dezamăgi, spuse doamna Forthingdale cu delicatețe. În viață contează mult prietenia și prietenii adevărați care nu se schimbă niciodată.

*
* *

În salonul ei elegant din Londra, contesa de Sheldon stătea de vorbă cu ducele de Axminster.

El tocmai se întorsese de la Newmarket, unde îl însoțise pe Prințul Regent și găsind un bilet de la contesă prin care aceasta îl anunța că vrea să-i vorbească, se repezise imediat la reședința ei, fără ca măcar să-și schimbe costumul de călărie. Pantalonii strâmți, cizmele din piele lucioasă și jacheta mulată pe corp îl făceau să arate chiar mai elegant și mai chipeș decât de obicei.

– Am venit imediat ce am putut. Se pare că e o urgență!

– A fost! Dragă Garth, am avut amândoi un noroc fantastic.

– Cum așa?

– Am fost bucuroasă că n-ai fost aici săptămâna trecută, căci ai fi fost la fel de disperat ca și mine.

– Ce s-a întâmplat?

– Edward a hotărât, așa deodată, să ne întoarcem la țară. Știi cât detestă Londra și în plus l-a supărat ceva la club, n-am aflat ce anume. A venit furios, decis să închidă reședința.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă ducele alarmat. Și ce ai făcut?

– M-am certat cu el dar în zadar. Știi cât urăsc să stau la Sheldon, s-o suport pe soacră-mea... Iar el nu și nu! Era de neînduplecat. Cred că aș fi murit să nu te mai pot vedea.

– Într-adevăr, ar fi fost groaznic și pentru mine... Dar unde e norocul de care-mi spuneai?

Delphine oftă ușurată și-și întinse spre el o mână. Ducele o apucă de vârful degetelor și i le sărută. Nici un bărbat din Londra n-ar fi făcut-o cu atâta grație, rămânând totuși atât de masculin.

– Da, a fost un miracol. Imaginează-ți, din senin, în ultima clipă când renunțasem la orice speranță, a sosit scrisoarea de la lady Forthingdale!

Ducele părea nedumerit, neînțelegând încă legătura dintre evenimente.

– O cunosc?

– Bineînțeles că nu! Locuiește în Yorkshire. Am fost prietene cu ani în urmă... N-am mai auzit de ea de opt ani de zile. Îmi scrie să mă roage s-o primesc pe fiica ei – care îmi este fină – să stea la Londra pentru cât mai rămâne din sezon... Se uită la el așteptând o reacție din partea lui, dar ducele stătea fără răspuns, neînțelegându-i entuziasmul...

– Cum, nu înțelegi? Of, Garth, nu fi obtuz. Când i-am arătat scrisoarea lui Edward, i-am spus că este o datorie de onoare față de fina mea și că este exclus să refuz rugămintea mamei ei... așa că neapărat trebuie să rămân la Londra.

Delphine oftă adânc, ușurată ca după o mare nenorocire.

– Asta înseamnă că fata va sta aici, la tine?

– Asta înseamnă, în primul rând că Edward a plecat la Sheldon, iar eu rămân aici până la sfârșitul sezonului.

Râse cu inima ușoară, încântată de perspectivă.

– Cum o cheamă pe fată?

– Cum o cheamă?... Ah, ar trebui să-mi amintesc, doar am fost la botez. An... Anthea! Da, desigur. Anthea Forthingdale.

Râse din nou, înveselită.

– E cu adevărat un mare noroc, spuse ducele. Nu știu cum aș fi suportat să fiu departe de tine, mai ales că nu prea există vreun motiv să apar pe nepusă-masă la Sheldon.

– Nu mai e nevoie de nici un motiv ca să apari aici, mai ales că Edward l-a luat cu el pe bătrânul majordom, care sunt convinsă că mă spiona în permanență, și pe valetul lui personal... Își desfăcu brațele într-un gest semnificativ. Așa că, dragul meu, irezistibilul, chipeșul meu Garth, vei găsi o ușă deschisă și mai ales, inima mea iubitoare.

Ducele nu mai aștepta alte îndemnuri, o cuprinse în brațe și o sărută pătimaș...

*
* *

Cu o oră mai târziu, contesa era în fața oglinzii și se îmbrăca pentru cină. Se gândea cu satisfacție cât de frumoasă era viața când reușeai să aranjezi lucrurile așa cum doreai. Totul a depins de scrisoarea ladyei Forthingdale. Dacă nu venea, ar fi fost obligată să se supună dorinței soțului ei.

Își aminti că se măritase la fel de rapid ca prietena ei Christobel, dar în cu totul alt mod.

Contele Sheldon, putred de bogat și cu importanță socială considerabilă, era văduv deja de zece ani când o văzuse pe viitoarea lui soție într-o sală aglomerată de bal în Devonshire. Delphine nu fusese o frumusețe ieșită din comun, printre celelalte debutante de vârsta ei. Poate că ceea ce îl atrăsese pe conte a fost părul ei roșcat sau prospețimea ei care, pentru un bărbat sătul de sofisticăreli, avea un farmec aparte. Indiferent de motiv, cert este că încă de la primul dans el s-a îndrăgostit și curând a cerut-o de nevastă.

Delphine s-a simțit copleșită de importanța lui iar părinții ei au fost încântați de o astfel de partidă. Fără îndoială, la început, tânăra contesă a fost extrem de fericită. Luxul și atenția cu care soțul ei a înconjurat-o, au făcut-o să-l adore și să-i fie credincioasă cel puțin zece ani. În această perioadă ea i-a dăruit doi fii și o fiică.

Dar contele începuse să îmbătrânească iar relațiile lui cu moștenitorul tronului s-au răcit din cauza pretențiilor exagerate ale acestuia, astfel încât viața la țară a devenit treptat mult mai comodă și a fost tot mai des preferată agitației și obligațiilor de la Londra. În același timp, Delphine se adapta tot mai bine într-o societate în care farmecul ei era tot mai apreciat, făcând-o

să se gândească mai mult la propria persoană, la amuzament și la distracții.

După primul amant s-a simțit vinovată, dar cu timpul, când numărul lor a crescut considerabil, nu și-a mai făcut probleme decât în a-și ține soțul în ignoranță față de ceea ce acum devenise vital pentru fericirea ei.

Atinsese un zenit al succeselor și al ambiției prin cucerirea ducelui de Axminster.

Acesta avea reputația de a fi nu numai dificil dar și foarte mofturos. Era un burlac râvnit de multe mame petitoare ca și de multele doamne care-și numărau cuceririle ca trofeele într-o competiție.

Durase mult timp până când Delphine cu momelile ei a reușit în cele din urmă să-l „agațe". Fusese un triumf dulce căci realmente era îndrăgostită de el. În afară de faptul că arăta foarte bine și era bogat, avea în priviri un soi de aroganță pe care Delphine o găsea mult mai incitantă decât devoțiunea umilă a amanților anteriori.

– Doamna dorește să poarte smaralde în seara asta? îi întrerupse gândurile camerista ei.

– Da, Maria, smaralde... Tocmai mi-am amintit... va sta aici la noi o tânără domnișoară, care sosește sâmbătă... Să-i pregătești camera de la capătul culoarului.

– Aceea?!... E foarte mică.

– Asta n-are nici o importanță, Maria! E mult mai liniștită decât cea de lângă dormitorul meu. Domnișoara vine de la țară și nu este obișnuită cu zgomotul traficului.

– Desigur, doamnă! Nu m-am gândim la asta!

– Trebuie să avem grijă ca domnișoara Forthingdale să se simtă bine la noi.

Era hotărâtă să ia legătura, chiar a doua zi, cu câteva cunoștințe și prietene ale căror fete își făcuseră debutul în societate în acest sezon și să le roage s-o includă și pe Anthea pe lista invitatelor la petrecerile și balurile ce mai aveau loc.

Se gândi cu satisfacție că va găsi destul timp să fie liberă; liberă cu Garth...

Se uită mulțumită în oglindă în timp ce camerista îi fixa în părul roșu tiara de smaralde. Ducele era al ei și al ei trebuia să rămână căci, cu siguranță, era mai frumoasă decât oricare dintre rivalele ei.

Capitolul 2

Cu sentimentul că pornea într-o aventură extrem de importantă, Anthea plecă de acasă, conștientă că avea de făcut o călătorie lungă și obositoare. Thais și Chloe au condus-o cu vechea trăsură trasă de Doblin, până la răscrucea de drumuri de la marginea satului, unde trecea o dată pe zi diligența spre Harrogate.

Nu erau mulți pasageri și Anthea obținu cu ușurință un loc în interior, chiar lângă un fermier dintr-un sat învecinat, care întâmplător îl cunoștea pe tatăl ei. Încântat de compania ei, acesta vorbi tot timpul cale de cincisprezece mile până la Harrogate. Spre bucuria ei, aici trebuia să schimbe diligența, dar noii tovarăși de călătorie s-au nimerit a fi și mai greu de suportat.

Era înghesuită între o femeie grasă cu un copil în brațe care scâncea tot timpul și un invalid care insista ca ferestrele să fie permanent deschise.

După o călătorie incomodă și sufocantă ajunse dărâmată de oboseală la hanul „Calul Alb" din Eaton. Aici o aștepta slujnica trimisă de nașa ei și împreună urmau să plece a doua zi spre Londra, așa cum fusese stabilit în scrisoare. Anthea se temuse că va avea de-a face cu o persoană vârstnică și dezagreabilă care ar fi privit poate de sus o biată tânără de la țară... Spre bucuria ei, o întâmpină o fată de douăzeci și doi de ani guralivă și evident încântată că i se acordase încrederea pentru o misiune atât de importantă. Anthea dormi cu Emma la han și a doua zi în zori, cu trăsura capitonată a ducesei, își continuară călătoria.

– N-am fost niciodată la Londra, mărturisi Anthea.

– Aaa... E un oraș cumplit de mare, domnișoară. Are însă o mulțime de locuri de distracție și nu mă mir că doamnei îi place aici mai mult decât la Sheldon... Observă că Anthea era foarte atentă și continuă cu însuflețire. De fapt, chiar împachetam când a sosit scrisoarea de la mama dumneavoastră. O ajutam pe Maria,

camerista doamnei, când Înălțimea Sa, doamna contesă, a năvălit în cameră, țipând bucuroasă: „Suntem salvați, Maria! Suntem salvați! Despachetează cuferele! Rămânem la Londra! Ah, Maria, sunt încântată!"

Anthea făcu ochii mari. Găsise, chiar dacă nu pe deplin, explicația pentru răspunsul atât de prompt la scrisoarea mamei sale.

– Doamnei nu-i place la țară? riscă ea întrebarea, nevrând să pară curioasă.

– O, urăște viața la țară! Toți știm asta. Am auzit că la Sheldon, castelul e ca o închisoare și e izolat, departe de orice așezare.

– Mi se pare că și tu preferi Londra.

– Am și de ce, răspunse Emma făcându-i cu ochiul.

– Să înțeleg că ai un iubit?

– Ați ghicit!... E tânăr și drăguț și dacă plecam cu doamna la Sheldon, își găsea sigur alta.

Anthea avea motive să fie mulțumită. Aflase din vorbăria Emmei, încă înainte de a ajunge, că venirea ei îi convenea contesei și de asemenea că vor exista suficiente petreceri, baluri sau festivități la care să participe. Gândul o alarmă totuși, amintindu-și garderoba pe care o adusese în cufărul din spatele trăsurii. În afară de rochia așa-zisă nouă, mai luase o rochie a Thaisei și încă

două din rochiile mamei. Stătuseră toate până târziu ca să le strâmteze și să le scurteze mânecile și nu reușiseră mare lucru. Știa cât de important era măcar să fie observată dacă nu admirată de vreun holtei acceptabil.

Era târziu după-amiază când trăsura ajunse în strada Curzon, la reședința Sheldon.

Era o clădire impresionantă, deși Anthea se aștepta să fie într-un parc sau măcar cu o grădină în față. Intrarea principală avea un portal imens iar în holul spațios, o scară curbată de marmură ducea la etaj.

Un valet o conduse în salonul a cărui eleganță depășea prin lux imaginea pe care ea și-o făcuse despre casa nașei sale. Rămase cu gura căscată și ochii mari în fața mobilei cu încrustații, a obiectelor decorative desăvârșite, din aur și email, a porțelanurilor chinezești și a portretelor de pe pereți.

Apăru un alt valet care o anunță că Înălțimea Sa, contesa, se odihnea și că o ruga pe domnișoara Forthingdale să meargă la ea, sus în budoar. Anthea se simți emoționată și ușorul tremur al mâinilor și picioarelor nu-i dispăru nici când intră în budoar și-și văzu nașa. Știa că Delphine era mai tânără cu câțiva ani decât

mama ei, dar nu cu mulți, și deci se aștepta să fie o femeie trecută de floarea tinereții. De la prima privire își dădu seama că se înșelase.

Întinsă pe un șezlong, contesa purta un neglijeu diafan dintr-un voal aproape transparent și părea numai cu puțin mai matură decât Anthea. Impresia i se accentuă când apropiindu-se îi văzu linia superb curbată a trupului suplu, demn de invidia oricărei domnișoare de douăzeci de ani. Până atunci nici nu-și imaginase că o femeie putea să fie atât de ademenitoare.

– Anthea, copila mea! exclamă contesa, întinzând ambele mâini. Este o plăcere să te văd! Sper că n-ai avut o călătorie prea extenuantă.

Anthea făcu o reverență și se apropie s-o îmbrățișeze.

– Sunteți foarte amabilă că mă primiți.

– Sunt încântată! Este o neglijență a mamei tale că nu mi-a scris până acum, iar eu am uitat pur și simplu că ai crescut. Mă vei ierta, nu-i așa?

O fixa cu ochii ei verzi, zâmbind fermecător, dar analizând cu atenție fiecare detaliu al înfățișării fetei.

– Ești frumoasă, Anthea, deși nu semeni cu Christobel. Când aveam cincisprezece ani o vedeam ca pe cea mai frumoasă femeie din lume

și nu cred că greșeam prea mult... Anthea o privea mută, admirându-i părul roșcat, ochii verzi migdalați și gura roșie provocatoare... Va trebui să-mi povestești totul despre întreaga familie, dar asta mai târziu, după ce te vei odihni și te vei schimba pentru cină. Am aranjat deja o mică petrecere în cinstea sosirii tale, invitând câțiva prieteni în seara asta, apoi vom merge cu toții la Almock's.

– În seara asta?

– De ce nu? Cu cât mai repede ești prezentată în societate, cu atât mai bine!

– Vă sunt recunoscătoare, nașă!

Observă o ușoară încruntare pe fruntea netedă a Delphinei.

– Știi, Anthea, mă gândeam cum să-mi spui. Doamnă, sună prea distant; nașă, sună prea bătrânicios, aproape ca bunică; iar mătușă, cam la fel de rău, așa că cel mai bine ar fi să-mi spui verișoara Delphine. Verișoarele pot fi de orice vârstă, nu-i așa?

– Da, desigur.

– Eu și mama ta puteam fi foarte bine rude. Părinții noștri au fost vecini, iar noi două am fost foarte apropiate. Asta e soluția! Să nu uiți, deci. Verișoara Delphine.

– Nu voi uita, îi promise Anthea și reuși să zâmbească și ea.

Contesa luă și agită un mic clopoțel de aur care stătea pe măsuța de lângă șezlong. Ușa se deschise imediat și intră camerista.

– Ea este domnișoara Forthingdale, Maria, condu-o în camera ei. Cred că fetele i-au despachetat deja bagajul.

– Da, doamnă, am înțeles.

– Atunci, la revedere, Anthea. Ne întâlnim în salon înainte de cină. Să-ți pui cea mai fumoasă rochie. Nu uita, prima impresie e întotdeauna cea mai importantă.

Anthea își aminti cuvintele ei abia mai târziu în aceeași seară când erau la Almack's și când realiză că, fără nici o îndoială, era cea mai sărăcăcios îmbrăcată dintre toate fetele. Până atunci, la cină, vestimentația ei părea să nu fi contat căci nici unul dintre invitați nu i-a acordat atenție în afară de momentul când fusese prezentată. Toți erau desigur prieteni apropiați ai contesei și toți erau ocupați cu conversația, mulțumindu-se să-și încline ușor capul când li se spunea cine era.

În timpul cinei, bărbatul din dreapta ei, destul de tânăr și destul de drăguț, a fost din prima

clipă total absorbit în conversație cu doamna de lângă el cu care se pare că erau în relații apropiate, iar cel din stânga ei, un lord jovial, cu fața roșie, discuta aprins cu vecinul lui despre cursele de cai de la Ascot. Nici unul dintre ei nu i-au adresat mai mult de două-trei cuvinte, astfel că avu prilejul să-i observe cu atenție pe toți comesenii. Încerca să rețină tot ce vedea și tot ce auzea, căci le promisese surorilor ei să le povestească toate detaliile evenimentelor. Se gândi să facă niște schițe cu portretele unora dintre oaspeți care i se păreau mai interesanți.

Era impresionată de ținutele doamnelor, de rochiile cu decolteuri adânci, cu dantele și bijuterii strălucitoare, ca și de costumele impecabile ale bărbaților și de cravatele lor excentrice.

Imediat după cină, se formă o adevărată procesiune de trăsuri care-i transportă pe toți la celebrul Almack's.

Anthea, împreună cu nașa ei și unul din invitați urcară într-o trăsură mai elegantă și mai luxoasă decât toate celelalte. Înțelese imediat că-i aparținea acestuia.

– N-am mai fost de mult timp la Almack's și speram să nu mai fiu niciodată nevoit să suport plictiseala și pretențiile gazdelor, îi spuse el contesei.

– Lasă, Garth, fii înțelegător! Știi că trebuia s-o duc pe Anthea acolo ca să poată întâlni crema societății și dacă nu prindeam ocazia asta, următorul bal era abia săptămâna viitoare... Se întoarse vioaie spre Anthea și continuă Draga mea, ține minte, este foarte important să faci impresie bună asupra ladyei Castlereagh, ladyei Jersey, prințesei de Lieven și desigur asupra dragei noastre prietene prințesa Esterhazy.

– Sper să reușesc, îngăimă Anthea deja emotionată.

Anthea se străduí să-l observe mai bine în lumina difuză a felinarelor din stradă. În timpul cinei nu-l observase printre ceilalți domni, dar acum își dădea seama că avea o distincție deosebită și că era precis bărbatul cel mai chipeș pe care-l văzuse vreodată.

Îl găsi totuși dezagreabil din cauza mândriei și aerului distant pe care le afișa și care se datorau probabil rangului său.

– Cât va trebui să stăm? întrebă ducele parcă străduindu-se să fie cât mai antipatic.

– Nu mai mult decât va fi nevoie și sper că mă vei invita la dans. După cum vezi, port o rochie nouă, pe care vreau s-o etalez într-o sală de bal

mai selectă și mai puțin aglomerată decât cea de aseară... Să nu mă dezamăgești!

Cu ochii mari, Anthea o văzu pe contesă întinzând mâna spre el. Ducele i-o luă și i-o reținu câteva clipe, apoi o ridică la buze și i-o sărută.

– Te-am dezamăgit eu vreodată?

– Niciodată!

Anthea tăcea, fără să știe ce să creadă. Își dădea seama că pentru o clipă uitaseră de prezența ei, sau poate nici nu le păsa.

La Almack's totul i se păru peste așteptări. Sala imensă de bal era iluminată de candelabre uriașe de cristal. Ferestrele mari erau acoperite cu draperii grele iar între ele și pe partea opusă lor, oglinzi cu rame aurite creau iluzia unui spațiu suplimentar, strălucitor.

Orchestra formată din mai mulți muzicanți cânta într-un balcon special, plasat lateral, deasupra nivelului dansatorilor.

În jurul sălii erau scaune cu brațe poleite pe care stăteau domnișoarele și matroanele care le însoțeau. Gazdele se apropiau de ele cu câte un partener, posibil pretendent, pe care-l prezentau ceremonios. Imediat după dans, acesta își conducea partenera la loc și o preda cu o reverență păzitoarei ei.

Prințesa Esterhazy o salută cu căldură pe Anthea și-i prezentă doi parteneri de dans, considerând că-și făcuse cu asta datoria de gazdă. Amândoi au fost mohorâți și evident neinteresați de ea și după ce dansă cu ei, Anthea se așeză lângă nașa ei care era prinsă într-o conversație cu ducele. Avu așadar ocazia și răgazul să privească în jur, să-i observe pe ceilalți dansatori între care unii se mișcau cu măiestrie și grație în timp ce alții erau stângaci, uneori chiar grotești.

Tresări speriată când auzi o voce lângă ea, care i se adresa.

– Dumneata cine ești, domnișoară? Cum de nu te-am văzut până acum?

Se întoarse și văzu un domn bătrân cu părul alb și fața ridată, dar cu privirea ochilor negri deosebit de ageră, chiar șireată.

– Nu m-ați văzut deoarece n-am mai fost pe aici, răspunse Anthea cu naturalețe.

– Este prima dată când vii?

– Da, am sosit la Londra azi, după-amiază.

Anthea observă bastonul cu mâner de fildeș și mâna cu piele albă aproape transparentă cu care se sprijinea de el. Un picior îl ținea perfect întins iar celălalt îndoit puțin mai în față și Anthea înțelese că era șchiop. Era foarte elegant

îmbrăcat și pe unul din degete purta un inel cu un diamant. După părerea ei, pe care și-o făcuse citind revistele de modă, o bijuterie pe mâna unui bărbat era o notă de prost-gust.

– Înseamnă că te bucuri că ai ajuns aici, în acest sanctuar al lumii bune.

– Mă consider norocoasă.

– Nu știu dacă e un noroc prea mare, dar poate te referi la norocul de a te naște la un anumit nivel al societății. Vezi, aici ai acces datorită culorii sângelui și nu datorită calităților sau talentelor pe care le ai.

Anthea se relaxase și râse înveselită.

– Aveți dreptate, aprobă ea.

– Vrei să spui că tu n-ai talente?

– Nu prea...

– Extraordinar! N-am mai întâlnit atâta modestie. Femeile din ziua de astăzi încearcă toate să pară mai mult decât sunt de fapt și este suficient că sunt femei...

O privi pe Anthea cu simpatie dar și cu un aer șmecheresc, ceea ce o făcu să fie mai îndrăzneață.

– Domnule, scuzați-mă dacă este o impolitețe; ați putea să-mi spuneți câteva cuvinte despre oamenii de aici? Știți, sunt curioasă să

știu mai multe despre ei, să le pot povesti surorilor mele când mă voi întoarce acasă.

Bătrânul domn chicoti amuzat.

– Dacă-ți vei deschide bine urechile, vei afla multe cât timp vei sta la Londra și vei avea ce povesti... Cum te cheamă, domnișoară?

– Anthea Forthingdale, domnule.

– Eu sunt marchizul de Chale.

– Cred că am auzit de dumneavoastră, murmură ea, privindu-l cu respect.

– Bănuiesc că nu ceva care să fie în avantajul meu, glumi el. Spuneai că vrei să știi câte ceva despre cei de aici... Uite-l pe domnul acela robust care țopăie pe lângă femeia aceea cu egretă în păr. Este Avanley. E plin de spirit și ca dovadă are două pasiuni dominante.

– Care anume?

– Jocul de cărți și tartele cu caise.

Anthea îl privi derutată, nefiind sigură că nu glumește.

– Adevărat?

– Este o adevărată problemă pentru cei care-l au ca musafir. Obișnuiește ca noaptea după ce citește ceva în pat, să stingă lumânările aruncând cu perne în ele! De fiecare dată, gazdele pun câte un servitor de pază la ușa lui... Anthea râse

imaginându-și scena. Sau individul de colo... Marchizul arătă discret cu bastonul spre un bărbat arătos cu ochii negri îndrăzneți, care dansa cu o tânără plinuță. Este colonelul Dan McKinnon, un afemeiat notoriu și încă unul poznaș. Odată, o doamnă, una dintre cuceririle lui, i-a trimis după ce s-au certat o scrisoare plină de reproșuri în care, în final, îi cerea să-i înpoieze șuvița de păr pe care i-o dăduse ca amintire.

– Și i-a înapoiat-o?

– Și-a trimis ordonanța cu un pachet destul de voluminos în care era o colecție întreagă de șuvițe, blonde, roșcate, brune și chiar cărunte, împreună cu un mesaj: „Alege-o pe cea care-ți aparține!"

– Vai, ce cruzime! exclamă Anthea, amuzată totuși de situație. Aveți umor, adăugă ea. Cred că vedeți la fiecare câte ceva caraghios.

– Așa și sunt, dacă știi să-i privești pe oameni cu un ochi atent, așa cum fac eu.

Marchizul era încântat că-și găsise cu cine să tăifăsuiască și continuă să-i spună întâmplări nostime despre cei de față.

Anthea află că ducesa de York avea o pasiune obsesivă pentru câini, astfel că la un moment dat

ajunsese să aibă o sută și pe toți îi ținea în apartamentul ei. Sau, află că un anume Akers, care-și pierduse un dinte din față, a plătit cincizeci de guinee unui surugiu al companiei de diligențe a poștei, care era campion, ca să-l învețe și pe el să scuipe în stilul lui.

Prinsă de conversația cu marchizul, Anthea nici nu observase când contesa se ridicase să danseze cu ducele. Acum, ei tocmai treceau prin fața lor și marchizul găsi un nou subiect.

– Iat-o pe contesa de Sheldon, spuse el făcând un semn ușor cu capul. O drăcoaică extrem de atrăgătoare pe care nu-mi imaginez cum ar putea-o ține în frâu bătrânul Sheldon... Anthea deveni deodată mai atentă, întrebându-se dacă se cuvenea să-i destăinuie marchizului că vorbea de nașa ei, la care și locuia, dar marchizul nu-i dădu răgaz și continuă. Și-a găsit perechea cu Axminster, care a lăsat și el în urma lui o grămadă de inimi zdrobite.

– Pare foarte mândru, se aventură ea să afirme.

– Are și de ce. E dintr-o familie foarte veche și e foarte bogat. Multe au încercat să pună mâna pe el, dar au eșuat.

– Adică, au vrut să se mărite cu el?

– Exact. Dar el le preferă pe cele măritate deja. E mai sigur așa, în afară de cazul în care soțul află și devine periculos.

Anthea își privi nașa și pe duce cu un interes sporit. Din spusele marchizului, deducea că ducele și contesa erau amanți, dar nu erau sigură că nu puteau fi decât niște bârfe răutăcioase, doar fiindcă nașa ei era atât de frumoasă.

Parcă ghicind că vorbeau despre ei, ducele și contesa se opriră din dans și veniră la ei.

– Vai, draga mea! Sunt atât de supărată că nu ți-am găsit încă un partener potrivit. Ducele va fi însă încântat dacă vei termina acest dans cu el.

– O, nu! încercă ea să protesteze, dar fără succes căci contesa o trase de mână, iar ducele o prinse de mijloc și continuă să valseze. Nu se temea că se va face de râs prin stângăcie căci exersase destul valsul cu surorile ei și-l dansase apoi de multe ori la balurile locale. Totuși, nu dansase niciodată cu cineva atât de important. Îl privi atentă, pe sub gene. Observă figura lui plictisită și înțelese imediat că nașa ei îl obligase să danseze cu ea. Se reculese și-și aminti îndemnul mamei sale de a evita plictiseala făcând o conversație de politețe, cu oricine ar fi fost.

– Stăteam de vorbă cu marchizul de Chale și-mi spunea o mulțime de lucruri interesante despre cei de aici.

– N-ar trebui să crezi nici jumătate din cele ce ți-a spus, replică ducele cu răceală. Înălțimea Sa este cunoscut ca fiind un bârfitor înveterat și așa îl consideră și cei de la White's.

Anthea știa că White's era cel mai important club al bărbaților din Londra și ar fi vrut să-l întrebe pe duce câte ceva dar înțelese din expresia lui că ar fi fost un efort prea mare pentru el, adăugat la efortul de a dansa. Auzi cu ușurare orchestra oprindu-se și, urmată îndeaproape de duce, se îndreptară spre nașa ei.

– Sper că ți-a făcut plăcere, o întâmpină Delphine. În definitiv, este un privilegiu pentru o debutantă să danseze cu un duce, încă din prima seară când apare la Almack's. Se uită cu o undă de ironie la duce și adăugă: sunt sigură că vei dori să dansezi și cadrilul cu Anthea.

– Cred că ar fi timpul să plecăm, replică el cu acreală și Anthea zări o sclipire provocatoare în privirea pe care el i-o aruncă contesei.

– Ai dreptate, Garth, încuviință ea. De altfel, Anthea a avut o zi lungă și sunt sigură că pentru început este destul.

Se apropiară de prințesa Esterhazy ca s-o salute și să-i mulțumească pentru că o acceptase pe Anthea printre invitați.

– A fost o plăcere pentru mine, domnișoară Forthingdale, o asigură prințesa. Va trebui s-o convingi pe verișoara ta să te aducă și săptămâna viitoare.

– Mă voi strădui, doamnă.

Urmă un lung șir de reverențe și un număr mare de domni care doreau să sărute mâna contesei înainte de plecare, însă în cele din urmă ajunseră afară și apoi în trăsura ducelui.

În strada Curzon, în fața reședinței Sheldon. contesa și Anthea coborâră și după ce-l salutară pe duce intrară.

– Să închizi bine ușile, Dawson, și apoi poți să mergi la culcare.

– Desigur, Înălțimea Voastră. Noapte bună!

Contesa îi surâse cu grație valetului și porni spre scări urmată de Anthea. Ajunse sus, Delphine se opri în fața dormitorului ei și-și întinse obrazul spre Anthea invitând-o s-o sărute.

– Ați fost foarte amabilă. Nu știu cum să vă mulțumesc pntru vizita pe care am făcut-o la Almack's.

– Mi-a făcut și mie plăcere... Cred că ne vom

simți bine împreună. Acum du-te și dormi bine căci pentru mâine am câteva planuri drăguțe. Și, dimineața, să nu te grăbești să te scoli. Niciodată nu iau micul dejun mai devreme de ora zece. Somn ușor!

– Noapte bună!

Contesa intră în dormitor și Anthea o zări pe Maria care o aștepta s-o ajute să se pregătească de culcare.

În camera ei, Anthea se dezbrăcă, se spălă, își puse cămașa de noapte, își pieptănă părul și se băgă în pat. Credea că va adormi imediat, dar avalanșa noilor impresii năvăli cu putere în mintea ei. Fusese totul atât de nou, de strălucitor și de impresionant, încât nu se putea opri să nu se gândească la tot ce se întâmplase, la oamenii pe care-i întâlnise, la tot ce văzuse. Chiar dorea să nu uite nimic și-și spuse că ar trebui să noteze numele unora și ce spuseseră, ca să poată povesti cu amănunte, așa cum o rugaseră surorile ei. Se ridică din pat, aprinse lumânarea și se uită în jur după o foaie de hârtie, dar camera era prea mică pentru a avea o masă de scris. Își aminti că în salonul în care așteptase la sosire văzuse lângă fereastră un birou foarte elegant în stil Ludovic al XIV-lea, pe

care era un teanc gros de hârtie, ca aceea pe care contesa îi scrisese mamei ei. Își puse un halat peste cămașa de noapte și desculță, ca să nu facă zgomot, ieși din cameră.

Casa era scufundată în liniște. Pe culoar, pe scară și pe hol, ardea din loc în loc câte o lumânare în sfeșnice de argint, astfel că ajunse ușor în salon și găsi, așa cum se aștepta, colile de hârtie. Luă câteva cu gândul să scrie și o scrisoare mamei sale, în cursul dimineții, și când se întoarse să iasă din salon, auzi un zgomot ușor la ușa de la intrare. Speriată, își simți inima zvâcnind și cu răsuflarea tăiată, așteptă câteva secunde.

Zgomotul se repetă și mai clar și Anthea se îngrozi la gândul că puteau fi niște hoți periculoși. Rămase pe loc derutată, neștiind ce să facă. Din locul în care se oprise, vedea bine ușa de la intrare, care se deschise încet și în hol intră un bărbat. După ce încuie din nou ușa cu cheia, porni spre scară și Anthea îl recunoscu în aceeași clipă în care și el o văzu stând încremenită de uimire.

– Ce faci aici? întrebă tăios ducele, surprins și el de întâlnirea neașteptată.

– Ăă... credeam că e un hoț! bâigui ea, privindu-l în continuare cu ochii măriți.

Ducele își redobândi cumpătul și făcu un pas spre ea.

– Mi-am amintit ceva foarte important ce trebuia să-i spun doamnei contese.

– Ve... verișoara Delphine s-a culcat. Dacă este... ceva important, îi voi spune eu mâine dimineață... imediat ce se scoală.

– Nu... Trebuie să-i transmit personal mesajul, spuse ducele după o scurtă ezitare.

– Dar... verișoara Delphine este în... pat, insistă Anthea cu naivitate.

Ducele pufni ușor amuzat și făcut semn cu brațul spre scară.

– Copila mea, du-te și te culcă și nu te mai băga în treaba altora!

Nu mai așteptă reacția sau răspunsul ei care, oricum, întârzia și porni pe scară în sus, apoi dispăru spre camera contesei.

Anthea mai rămase câteva clipe, paralizată, apoi înțelegând în sfârșit ce se întâmplă, se înroși și porni în grabă spre camera ei.

Capitolul 3

Se simțea șocată și jenată. Deși citise câteva poeme pasionale de dragoste nu le corelase niciodată cu faptele reale. Acum era sigură că ducele era amantul nașei ei și relația i se păru un ultragiu adus decenței. Nici măcar nu-și imaginase că astfel de relații există și în altă parte decât la curtea lui Charles al II-lea, sau a regilor Franței. Era totuși conștientă că până atunci fusese o naivă și o ignorantă și simți în același timp imboldul ca a doua zi să-și facă bagajul și să se întoarcă în Yorkshire, în lumea familiară pe care o înțelegea.

Se întrebă dacă ducele îi relatase contesei întâmplarea nocturnă și găsi curând răspuns, când dimineața la ora nouă și jumătate, Delphine o chemă la ea în dormitor.

I se părea mai frumoasă decât în seara prece-

dentă, cu părul roșu cârlionțat despletit pe pernele albe de dantelă de care stătea sprijinită, și cu ochii verzi, strălucitori în lumina soarelui de dimineață. O întâmpină cu un zâmbet cuceritor.

– Bună dimineața, Anthea! Ai dormit bine, nu-i așa? M-am gândit să mergem să ne plimbăm în parc, apoi să dăm o raită pe Bond Street, să găsim, poate, ceva să-ți facă plăcere, să-ți fac un dar cu ocazia sosirii tale.

În prima clipă, Anthea se simți jignită că Delphine încerca s-o mituiască crezând că nu putea altfel conta pe discreția și tăcerea ei. Era pe punctul să-i răspundă că n-avea nevoie de nimic, când contesa aproape că scoase un țipăt exclamând teatral:

– Ah... căscată sunt! Asta e rochia ta de zi cea mai bună? Și cea de aseară...! Of, cum de nu m-am gândit?

– La ce... verișoară Delphine?

– Cum la ce? La faptul că venind din Yorkshire la Londra, vei avea precis nevoie de niște rochii noi. Vai, am fost atât de neglijentă!

Fără zăbavă, luă clopoțelul de pe măsuță și-l scutură energic. Într-o clipă, Maria apăru.

– Maria! De ce nu mi-ai atras atenția că domnișoara Forthingdale are nevoie de rochii

noi?! Sunt supărată că nu ne-am gândit la asta încă înainte de a sosi.

– Îm pare rău... că vă faceți probleme. N-aș vrea să vă deranjați atâta pentru mine, interveni Anthea.

– Nici vorbă de deranj. Îți voi cumpăra materiale pentru câteva rochii noi, dar până vor fi gata, va dura ceva timp. Așa că până atunci, vom face altceva. Maria! Du-te imediat și adu-mi din garderoba mea rochiile pe care știi că nu le mai port și care crezi că i se potrivesc domnișoarei Anthea.

Maria reveni curând încărcată cu o duzină de rochii superbe pe care i le arătă una câte una. Anthea nu-și putea imagina cum de putea Delphine să renunțe la astfel de piese, dar se lămuri îndată.

– A, rochia asta am purtat-o la balul ducesei de Bedford. Am fost invidiată de toate femeile prezente, așa că-ți dai seama că nu mai pot apărea cu ea încă o dată! exclamă contesa parcă ghicindu-i nedumerirea. Sau asta, arătă ea spre o rochie din satin crem, cu colaje măiestrit lucrate din catifea și dantelă. Am purtat-o la reședința Carlton a Prințului Regent și chiar el a admirat-o atât de mult încât n-aș vrea să-l oblig s-o laude și a doua oară.

Erau tot felul de toalete pentru vizite de după-amiază, pentru dimineața sau pentru călătorie, toate foarte elegante și numai puțin mai largi, astfel că a fost ușor să fie adaptate pentru măsura ei. Culorile preferate de contesă erau cele care se asortau cel mai bine cu ochii și părul ei, adică nuanțele de verde și de galben, dar erau și câteva rochii albe pe care Delphine i le recomandă ca fiind foarte potrivite pentru o debutantă.

Anthea era copleșită. Nici nu visase vreodată asemenea frumusețI, iar mulțimea lor era suficientă și pentru surorile ei.

– Cum aș putea vreodată să vă mulțumesc? întrebă ea emoționată.

– Poți să-mi mulțumești, Anthea, fiindu-mi prietenă loială așa cum mi-a fost și mama ta odinioară când eram foarte tinere.

– Mă simt onorată, reuși ea să spună, sperând ca nașa ei să nu creadă că era nevoie să-i cumpere astfel tăcerea.

*

* *

În zilele care urmară, Delphine îi organiză programul cu maximă eficiență, în așa fel încât

Anthea să fie cât mai rar la reședința Sheldon. O prezentă câtorva doamne, ale căror fiice erau de vârstă apropiată și acestea o acceptară, la rugămintea ei, în anturajul lor. Contesa o lăsă în compania lor și împreună cu ele, Anthea participă la un lung șir de petreceri, vizite și baluri. După o săptămână, era deja sătulă de flecăreala și chicoteala permanentă a acestor fete, ca și de platitudinea tinerilor, câteodată imberbi, cu care era nevoită să converseze sau să danseze.

Prefera seratele la care participa cercul de prieteni al contesei, pe care-i întâlnise în prima seară. Timiditatea începuse să dispară, era mai degajată și conversația și compania celor mai maturi i se părea interesantă, spirituală și plină de noutăți. Printre acești oameni îl întâlnea adeseori pe marchizul de Chale, cu care se împrietenise și, care cu stilul lui acid, îi spunea anecdote și povestiri amuzante despre cei din jur. Unele din acele informații picante le folosea în scrisorile pe care le scria mamei și surorilor sale în fiecare dimineață înainte ca Delphine să se scoale. De asemenea, desena portrete ale celor pe care-i întâlnea, sau scene nostime bazate pe povestirile marchizului.

Desigur, nu menționase în acele scrisori nimic în legătură cu relația dintre duce și nașa ei, dar

relatase că-l cunoscuse și adăugase un portret al lui în care îl înfățișa așa cum i-se părea ei, adică înfumurat și disprețuitor.

Și într-adevăr, ducele așa se purta față de ea, mai ales după acea penibilă întâlnire nocturnă. Anthea era conștientă că fusese obtuză și se purtase cu stângăcie și naivitate prostească, dar asta nu-l îndreptățea s-o trateze în acest fel, având în vedere că el dăduse dovadă de un comportament cu totul reprobabil prin întreținerea unor astfel de relații cu soția unui bărbat, chiar în casa acestuia. Îl condamna și îl disprețuia, și tinerețea lui – aflase că abia împlinise douăzeci și opt de ani – nu era o scuză. Ar fi dorit să discute despre asta cu marchizul dar se abținu și renunță, dându-și seama că prin asta ar fi fost neloială față de naș a ei.

Zilele treceau și cu toate că șederea la Londra îi plăcea, nu era mulțumită, scopul principal al venirii ei fiind departe de a fi atins. Nu-și găsise un soț, și deci, nici perspectiva de a face rost de bani.

Nu ducea lipsă de parteneri. Mulți îi făceau complimente sau flirtau într-un fel care o făcea să creadă că ar fi putut avea intenții serioase și totuși nu primise nici măcar o singură cerere în căsătorie. Nu se putea abține să se gândească cu disperare crescândă că sezonul se va încheia

curând și șansele se vor reduce la zero. Va trebui să se întoarcă acasă la viața de dinainte în care cheltuia cu țârâita și economisea fiecare bănuț ca să asigure întreținerea familiei. Iar bucurii și perspective... nimic altceva decât balul din decembrie organizat cu ocazia vânătorii de vulpi.

Dar un fapt minor urma să schimbe pe neașteptate soarta ei.

Într-o dimineață o aștepta în hol pe contesă care, ca de obicei, întârzia. Anthea descoperise că de multe ori Delphine, gata de plecare, îmbrăcată super-elegant într-un ansamblu fascinant, se uita în oglindă și într-o clipă, decidea că nu-i place ceva. Se dezbrăca și schimba totul de la pălărie până la încălțări. Probabil că și acum se întâmpla ceva asemănător.

Tânăra era deja în fața intrării și aștepta de douăzeci de minute. Pierzându-și răbdarea, Anthea începu să se plimbe și zări lânge salon o încăpere în care nu intrase până atunci. Era, așa cum știa, camera contelui, sanctuarul lui, care o făcu să se gândească la tatăl ei, căci precis era o camera cum și el și-ar fi dorit dacă și-ar fi permis.

În apropierea ferestrei era o masă imensă de scris și în apropiere o sofa confortabilă din piele

și un fotoliu adânc, iar pe un perete era biblioteca plină de cărți frumos legate.

Tresări și se apropie în grabă de ele, când zări pe ceilalți pereți câteva desene și caricaturi înrămate, semnate de renumiții James Gillray și Thomas Rowlandson. Auzise numele lor menționate într-o conversație a marchizului și aflase că recent, avea mult succes și un alt artist, George Cruikshank.

Se uită cu atenție la ele și observă cât de inteligent erau făcute. Putea recunoaște foarte ușor personajele înfățișate. Zâmbi când văzu un monstru al războiului cu trăsăturile lui Napoleon, sau proporțiile ample ale ladyei Hertford.

Fascinată de măiestria autorilor se plimba de la una la alta și regreta că nu erau mai multe, când observă pe birou o mapă și în ea, spre surpriza ei, alte caricaturi, neînrămate. Le răsfoi și văzu pe dosul fiecărei caricaturi o ștampilă cu firma și adresa tipografiei de unde fuseseră cumpărate.

Anthea zâmbi din nou, amuzată la vederea evenimentelor și scenelor din viața socială, prezentate cu atâta umor și spirit sarcastic și deodată își dădu seama că erau asemănătoare cu desenele pe care ea le făcea și din care trimisese unele surorilor ei.

Se auzi strigată de contesă, închise mapa în grabă și ieși în hol. Delphine cobora scările într-o superbă rochie lungă de culoare galbenă, cu un șirag de topaze la gât și cu o pălărie cu pene, asortată la rochie.

– Ce făceai în camera contelui?

– Sper că n-am făcut vreo greșeală, verișoară Delphine; m-am uitat la caricaturi.

– A, da?!... Sunt pasiunea contelui. El le savurează și le colecționează dar eu le găsesc supărătoare prin exagerările lor.

A doua zi când treceau cu trăsura întâmplător pe strada St. James, Anthea zări magazinul de tipărituri Humphrey's, de unde fuseseră cumpărate caricaturile contelui. În fața magazinului era o mulțime destul de mare care aștepta ceva.

În aceeași seară, îl întrebă pe marchiz despre magazin și despre caricaturi. Află de la el că cei din fața magazinului așteptau o nouă ediție a vreunei caricaturi de Rowlandson sau de Cruikshank.

– Băieții ăștia au făcut avere cu desenele lor! îi spuse marchizul bine dispus. Dar merită, căci îi fac pe oameni să râdă.

– Spuneți-mi, știți ceva despre James Gillray? Mai trăiește?

– Nu. A murit în 1811 din cauza băuturii.

– Am văzut azi câteva lucrări de-ale lui.

– În colecția contelui? În ultima vreme nu prea s-au mai tipărit ca altădată. Rowlandson a început să îmbătrânească și s-a lenevit. Mai este doar Cruikshank, care e foarte tânăr, abia are vreo douăzeci de ani.

– Atât de tânăr? se miră Anthea. Și totuși lumea cumpără caricaturile lui?

– Sigur că da. Lumea cumpără orice ca să râdă, ca să se amuze.

Când Emma o lăsă singură, în cămașa de noapte, gata să se culce, scoase dintr-un sertar caietul în care desena. Erau desene în care apăreau persoanele pe care le cunoscuse la Almack's și în alte locuri. Le analiză cu atenție și-și dădu seama că erau caricaturi, dar în alt stil decât al lui Gillray. Adăugase o ușoară tentă de culoare, care le făcea mai interesante, făcându-le să se apropie de stilul lui Rowlandson.

Cu o expresie de hotărâre pe față închise caietul și se băgă în pat.

A doua zi de dimineață se sculă ca de obicei, mult mai devreme decât nașa ei, și împreună cu Emma ieșiră în stradă, opri o birjă și ceru să fie duse în strada St. James. Găsi ușor maga-

zinul, o rugă pe Emma să aștepte afară și intră.

Spre surprinderea ei, proprietarul era o femeie, doamna Humphrey. Era o persoană în vârstă, cu ochelari, cu fața pătrată și gura mică cu buze subțiri. Purta o bonetă albă.

– Cu ce vă pot fi de folos? întrebă ea cu amabilitate.

Cu oarecare jenă, Anthea scoase din geantă caietul cu desene.

– Aș dori... să știu dacă... s-ar putea vinde vreunul din desenele astea?

Doamna Humphrey deschise caietul și începu să se uite la desene, zăbovind la unele dintre ele și privindu-le cu ochii îngustați. Anthea credea că se gândește la un refuz politicos.

– Spune-mi, te rog, tu le-ai făcut? întrebă doamna Humphrey cu o notă de îndoială în glas.

– Da, eu.

– Le-ai mai oferit altcuiva?

– Nu. Le-am făcut ca să mă amuz și ca să le arăt surorilor mele când mă voi întoarce acasă la țară. Ieri am văzut câteva caricaturi ale lui Gillray și pe dosul lor era menționată firma dumneavoastră.

– Vai, domnul Gillray; este o mare pierdere! Se mai uită încă o dată cu mare atenție la unele dintre ele, apoi își ridică privirea spre Anthea.

– Și spui că vrei să vinzi aceste desene?

– ... Valorează ceva? îngăimă Anthea cu sfială dar și cu oarecare speranță.

– Scuză-mă, te rog, un moment, să discut cu asociații mei.

Doamna Humphrey dispăru undeva în spate și Anthea rămase singură. Privi curioasă în jur și văzu expuse pe pereți și pe niște rasteluri, nu numai caricaturi, dar și acuarele și tablouri. Curând doamna Humphrey se întoarse.

– Nu mi-ai spus cum te cheamă, domnișoară

Anthea se gândi rapid că ar fi o greșeală să-și spună numele real, în cazul în care caricaturile ar fi fost publicate.

– Mă numesc Dale. Ann Dale.

– Foarte bine, domnișoară Dale. Pot să-ți spun că împreună cu asociații mei am ajuns la concluzia că desenele tale sunt foarte interesante.

– Adevărat? exclamă Anthea entuziasmată.

– Suntem dispuși să le publicăm pe toate.

– Pe toate?

I se părea că nu auzise bine. Era ceva de neimaginat.

– Putem să-ți plătim imediat o sumă ca drepturi de autor sau dacă preferi treptat, cincizeci la sută din valoarea fiecărei copii.

Anthea chibzui o clipă și-și dădu seama că a doua variantă era mai complicată pentru ea.

– Cam ce sumă ar fi în cazul primei variante?

Doamna Humphrey făcu niște calcule, apoi spuse:

– Având în vedere lipsa caricaturilor de pe piață și faptul că desenele tale ilustrează un segment social care n-a mai fost portretizat până acum, îți ofer, domnișoară Dale, zece lire pentru fiecare desen.

Anthea crezu că visează și se temu să nu se trezească. Cele o sută de lire pe care urma să le primească erau pentru ea o sumă nesperată cu care ar fi rezolvat toate problemele o bună perioadă de timp.

– Doamnă Humphrey, accept!

Ieși calmă din magazin, cenzurându-și bucuria din suflet și o puse pe Emma să jure că nu va spune nimic nașei ei despre escapada lor, pretinzând că venise să cumpere un cadou pentru conte, în semn de mulțumire pentru ședereа ei în casa lui. Ideea îi venise când, înainte de a pleca, doamna Humphrey îi dăduse, în afară de cele o sută de lire și o reproducere a unui desen de Cruikshank, ca un omagiu pentru talentul ei și ca încurajare pentru viitoarele colaborări.

Una dintre cele două rochii pe care contesa le

comandase pentru ea în Bond Street era roz și urma să fie gata foarte curând. Se potrivea foarte bine cu părul ei brunet și putea s-o poarte la balul foarte important de la reședința Carlton unde să fie prezentată Prințului Regent.

*
* *

Când Anthea se ridică din adânca reverență pe care o făcu în fața lui, prințul exclamă admirativ spre unul din apropiații lui:

– Drăguță! Într-adevăr foarte drăguță! Dar nu sunt sigur că o va eclipsa pe verișoara Delphine.

– Nici n-aș îndrăzni să încerc așa ceva, sire, replică Anthea care nu era deloc intimidată de prezența regentului.

I se părea o persoană agreabilă, nici pe departe atât de arogantă sau înspăimântătoare cum îl înfățișau portretele sau caricaturile în care îl văzuse.

– Oricare femeie dorește să fie remarcată, astfel că mai devreme sau mai târziu intră în competiție cu celelalte, i se adresă el, încântat vizibil de prezența ei.

– Asta doar în efortul de a capta atenția unor

domni excesiv de pretențioși cum sunteți dumneavoastră, sire, răspunse ea cu îndrăzneală.

Imediat își dădu seama că ceea ce spusese putea fi interpretat ca o impertinență, dar prințul chicoti amuzat de ascuțimea ei de spirit. Puțin mai târziu, în aceeași seară, o conduse pe Anthea împreună cu un mic grup într-un salon apropiat, pentru a le arăta și a le cere părerea despre un tablou pe care tocmai îl achiziționase.

– Ai avut mare succes la Înălțimea Sa, îi spuse contesa în trăsură când se întorceau acasă. Păcat că asta a fost ultima petrecere pe care a dat-o. Pleacă la Brighton, vinerea viitoare.

– Ăsta este și un semnal pentru închiderea sezonului, nu-i așa?

– Din păcate, da, răspunse contesa cu o notă sinceră de regret în glas.

– Înseamnă că... trebuie să... plec acasă?

– Nu! Nu-i nici o grabă, draga mea.

Dar după trei zile, sosi o scrisoare a contelui din care reieșea că el era la curent cu planurile și programul prințului și deci, era timpul ca și contesa să plece la țară.

– Acum, nimic nu ne mai poate salva, îi spuse ea cu amărăciune ducelui.

*

* *

Anthea coborî din diligență la răscrucea la care Thais și Chloe o așteptau cu trăsura trasă de bătrânul lor cal Doblin.

– Sunt acasă! exclamă ea fericită. E grozav să vă văd din nou!

Era aceeași voce, erau aceiași ochii și aceleași gropițe în obraji și totuși fetele se uitau la ea de parcă n-ar fi recunoscut-o. Tânăra domnișoară care se apropia de ele era foarte elegantă, îmbrăcată într-o rochie lungă de călătorie, verde-smarald, cu o pelerină asortată ceva mai închisă la culoare și cu o bonetă garnisită cu pene de struț.

– Anthea! Nu se poate! Tu ești? exclamă Chloe.

– N-am mai văzut așa ceva! Mi se taie respirația, adăugă Thais cu entuziasm.

– Da, dragele mele! Sunt încântată că suntem iar împreună.

Între timp, valetul diligenței coborâse mai multe cufere și genți lângă marginea drumului, iar după ce Anthea îi dădu un bacșiș, se înclină respectuos în fața ei și apoi se cățără la locul lui din spatele diligenței care porni îndată.

– Ce e cu bagajele astea? Sunt ale tale? Ce ai adus, Anthea?

– Îmbrăcăminte! răspunse ea făcând ochii mari și ridicând brațele bucuroasă. Rochii! Rochii elegante ca asta pe care` o port. Sunt o mulțime, credeți-mă!

– Nu-mi vine să cred! strigă Thais entuziasmată. Cum ai făcut rost de ele?

– Mi le-a dat nașa, contesa... Dar am ceva mult mai important să vă spun.

– Ce? întrebară fetele aproape într-un glas.

Anthea le cuprinse cu brațele pe după umeri și-și apropie capul de ele pentru a le spune un secret.

– Suntem bogate! le spuse ea răspicat, cu glas aproape șoptit.

– Bogate?

Fetele făcură ochii mari și rămaseră cu gura căscată, neînțelegând încă nimic.

– Abia aștept să vă povestesc totul! Dar mai întâi să găsim pe cineva să ne ajute la bagaje. Nu cred că le putem încărca singure.

Chemară câțiva băieți care se jucau prin apropiere și pentru câțiva bănuți, aceștia urcară cuferele în trăsura lor.

Thais luă hățurile și porniră încet spre casă.

– Cum suntem bogate? întrebă Chloe nerăbdătoare.

– Am descoperit cum să fac rost de bani! Of, fetelor, am atâtea să vă povestesc; nici nu știu cu ce să încep.

– Spune-ne despre bani, o îndemnă Chloe. Ai câștigat la loterie sau la jocurile de noroc? Nu-mi vine să cred... sau... Se opri o clipă apoi continuă pe un ton diferit. Ai găsit un bărbat bogat cu care să te măriți?

– Nu, nu! Nici una nici alta. E ceva ce nici nu bănuiți. Voi face rost de bani singură; atâția câți o să avem nevoie.

– Ce? Cum? Hai, spune-ne odată! izbucni Thais stând ca pe ace.

– Am vândut și voi vinde desene.

Fetele amuțiră, neînțelegând nimic.

Anthea inspiră adânc și le povesti pe îndelete ce se întâmplase cu o săptămână înainte de plecarea ei.

– Am fost atât de norocoasă, spuse ea în final. Am descoperit că am un talent vandabil, cum spuneam, țineți minte?

– Bravo! Ești isteață, Anthea, o lăudă Chloe cu admirație sinceră.

– Dar cum vei putea să faci caricaturi fără să fii la Londra? întrebă Thais care se gândea deja la lucruri mai practice.

– Nu va fi ușor, într-adevăr, acceptă Anthea. M-am gândit deja la asta. La Londra m-am împrietenit cu marchizul de Chale...

– Cu un marchiz? o întrerupse Chloe uimită. Anthea, precis e îndrăgostit de tine!

– În nici un caz, râse ea. Marchizul e trecut de șaptezeci de ani dar îi cunoaște pe toți cei din înalta societate și-i frecventează permanent. Mi-a promis că-mi va scrie regulat despre toate evenimentele. În plus, ajung și aici ziare și reviste care mă vor ține la curent și cunoscând deja fizionomia multor personalități pe care le-am întâlnit, cred că voi putea face niște caricaturi cu miez și în același timp cu umor. Le voi trimite doamnei Humphrey prin poștă și tot așa voi primi banii; am stabilit asta cu ea.

– Dar e o treabă extraordinară, Anthea! exclamă Chloe încântată de toată povestea. Aș vrea să-i putem spune și mamei și lui Phebe, dar cred că ar fi mai bine să n-o facem totuși, adăugă ea cu prudență.

– Te-ai gândit foarte bine. Nimeni altcineva decât noi nu trebuie să știe cine este domnișoara Ann Dale și nici ce semnifică șoricelul pe care l-am desenat și-l voi desena într-unul din colțurile fiecărui desen.

– Șoarecele de la țară! ghici înveselită Chloe. Chiar l-ai desenat așa cum spui?

– Da. Va fi ca o semnătură secretă a mea.

– Pare foarte palpitant, Anthea, dar mă gândesc că în felul ăsta vei rămâne o anonimă de care nu va ști nimeni și deci, vei pierde bucuria succesului.

– Da, dar în felul ăsta voi fi scutită de posibilele neplăceri sau chiar acuzații ale celor care se vor simți ofensați.

– Chiar crezi că unii vor fi atât de deranjați? întrebă Thais.

– E posibil. Cei care trăiesc în înalta societate au o lume a lor în care li se pare că sunt atât de importanți, încât oamenii de rând nici nu trebuie să se gândească la ei, necum să mai și râdă de ei.

Spunând astea, se gândise la ducele de Axminster. Era sigură că pentru el nu conta decât părerea lui de orgolios și înfumurat insuportabil. Totodată însă, nu se putea abține să-și amintească și că de fapt, fusese cel mai atrăgător bărbat pe care-l văzuse, pe tot parcursul vizitei ei la Londra.

Capitolul 4

Ducele coborî din trăsură, intră în Hyde Park și se îndreptă spre statuia lui Achile. La ora șase dimineața, mai pluteau urme de ceață printre trunchiurile copacilor și iarba era umedă de rouă.

În spatele statuii o femeie cu pelerină pe umeri și fața ascunsă sub un voal se ridică agitată și-i veni în întâmpinare.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Delphine! Ce e toată nebunia asta?

– Trebuia neapărat să-ți vorbesc și era singurul mod în care puteam s-o fac fără ca Edward să bage de seamă.

– Am crezut că visez când am primit biletul tău, acum o oră.

– Edward s-a întors aseară, îl anunță ea cu glasul tremurând și a avut un motiv întemeiat s-o facă. Iată-l!

Delphine scoase de sub pelerină și-i întinse un mic sul de hârtie. Nedumerit, ducele îl luă cu un gest automat.

– Hai să ne așezăm; e incomod să stai așa.

– Incomod?! Stai să vezi motivul pentru care Edward a venit aseară atât de precipitat.

Ducele o privi ridicând o sprânceană, se așeză pe banca din spatele statuii și desfășură sulul de hârtie. În prima clipă pufni văzând că era doar o caricatură ca aceea pe care contele le colecționa. Apoi făcu ochii mari când în lumina palidă a dimineții deslușì imaginea desenului.

În centrul paginii era un leu cu privire îngâmfată, așezat pe o pernă pe care se vedea clar propriul lui blazon ducal. În fața lui, mai multe pisici mai mici cu figura unor tinere fete îl priveau languros, ademenitor. Părând că le ignoră, leul își ținea protector o labă în jurul unei pisici roșcate care-l privea drăgăstos cu ochii ei mari, migdalați, de culoare verde. Asemănarea cu contesa era izbitoare. Dedesubtul caricaturii era un titlu simplu: „Dragostea pisicuțelor".

– La naiba! izbucni ducele dintr-o dată enervat. Asta e prea mult! Cine dracu' a făcut asta?

– N-am nici o idee, răspunse contesa cu glas

stins după o clipă de tăcere. Îți poți imagina reacția lui Edward, când a văzut-o. Este furios peste măsură. Pentru prima dată mă suspectează că sunt amanta ta și crede-mă, mi-a fost aproape imposibil să-l conving de contrariu. Contesa oftă adânc apoi continuă: A amenințat că divorțează iar pe tine te acuză de complicitate la adulter... Și până atunci, intenționează să închidă reședința Sheldon din Londra și să mă oblige să stau cu el la țară, la castel. Cu ochii înlăcrimați contesa își trase sufletul și-și reluă relatarea... Vorbea serios, Garth! Nu l-am văzut niciodată în așa stare de nervi și sunt sigură că va face ce a spus... doar dacă nu vom reuși să-l convingem că se înșală.

Ducele ascultase încruntat fără să scoată nici o vorbă, acum însă ridică privirea simțind o undă de speranță în glasul ei.

– Ce i-ai spus? Cum ai încercat să-l convingi?

– Au fost două ore de tortură în care am insistat că desenul e o minciună odioasă și că motivul pentru care am fost văzuți atât de des împreună este că tu ai de gând să te căsătorești cu fina mea Anthea Forthingdale!

– Ce? N-am auzit bine!

Ducele sări ca ars în picioare, dar Delphine îl

luă de mână strângându-l cu blândețe și-l făcu să se așeze lângă ea.

– I-am spus lui Edward că te vei căsători cu Anthea și crede-mă, Garth, va trebui s-o faci căci altfel Edward a jurat că nu se va lăsa convins de nici o explicație.

– Ești nebună!? izbucni ducele iritat. Cum să mă însor cu fata asta cu care abia am schimbat câteva vorbe într-o lună?

– Ai dansat cu ea și te-ai văzut cu ea la toate petrecerile la care am fost împreună.

– Am dansat și m-am văzut cu ea doar fiindcă stătea în casa ta și era cu tine. Asta nu înseamnă că aș fi avut cea mai vagă intenție să mă însor cu ea.

– Sigur, sigur! Știu că pe mine mă iubești așa cum și eu te iubesc. Dar dacă mă iubești cu adevărat, Garth, trebuie să ne salvezi pe amândoi din situația asta teribilă.

Încruntat și cu buzele strânse, ducele se uită din nou la caricatură.

– Nu cred că Edward va face așa ceva!

– Ba da! Tu nu-l cunoști așa cum îl cunosc eu. Mândria lui e grav rănită și crede-mă că nu e om mai hotărât ca el când își pune ceva în cap. Nu-ți poți imagina ce scandal cumplit va face și din asta vei avea și tu de suferit.

Ducele îi dădea dreptate în sinea lui; era conștient de gravitatea situației dar încerca să găsească o altă ieșire.

– Și dacă aș vorbi și eu cu contele?

– Ce i-ai putea spune? Că desenul e o calomnie murdară? Speri să te creadă?

– De ce nu?

– Pentru că mi-a dat să înțeleg că nu e vorba numai de caricatură. Cineva din casă a vorbit. Încă dinainte de asta, soacră-mea, așa bătrână cum e ea, îmi dădea de înțeles că era la curent cu cuceririle mele... Nu poți avea încredere în servitori, știi prea bine.

Ducele se gândi că trebuia să evite vizitele atât de frecvente pe care le făcuse contesei în lipsa soțului. Era foarte posibil ca servitorii să fi vorbit între ei chiar fără intenție rea, și vorbele să fi ajuns apoi la urechile contelui.

– Și dacă am spune că am avut intenția să mă căsătoresc cu ea dar m-am răzgândit?

– Nu va folosi la nimic! Edward chiar a menționat asta și a subliniat că până când nu vei fi însurat, îmi interzice să mai vorbesc cu tine și mă va împiedica s-o fac ținându-mă închisă la castel.

Ducele rămase iar pe gânduri.

– Delphine... ce-ar fi dacă am fugi în străinătate?

– Oh, Garth! Ești adorabil! Chiar crezi că vom putea trăi ani de zile printre străini? Își puse mâna cu afecțiune pe brațul lui și zâmbi întristată. Nu voi uita niciodată propunerea ta, dar... nu se poate. Nu se poate, fiindcă în curând ne vom reproșa ce am făcut și vom urî fiecare clipă din exilul nostru.

– Oricum, mie mi se pare preferabil.

– Nicidecum! se repezi contesa. Anthea este o fată bună. Odată și odată trebuie să te însori și chiar dacă familia Forthingdale este săracă, este de viță aristocratică la fel ca tine. Gândește-te că va trebui să ai un moștenitor și în privința asta Anthea va fi o ducesă demnă de încredere.

Nu era nimic de contestat în spusele ei și totuși ducele renunța cu greu la libertatea lui. Nu se gândise serios la însurătoare, crezând că mai putea amâna câțiva ani acest pas. Parcă citindu-i gândurile, Delphine îl consolă cu blândețe:

– Îmi pare rău, dragul meu! Realmente nu există alternativă.

Ducele se uită din nou la caricatura care provocase toată încurcătura și nu se putu abține să admire asemănarea lui cu leul și a contesei cu pisica roșcată. Desenul era executat cu măiestrie

și inteligență și dovedea un ascuțit simț de observație. Și chiar de aceea era atât de incisiv, iar mânia contelui la vederea soției lui ironizate în mod public, i se părea justificată.

– O vei face, Garth, nu-i așa? o auzi el pe contesă cu o undă de neliniște în glas. Este singurul mod în care ne putem salva amândoi.

– În cazul ăsta... da, o voi face! murmură el resemnat.

*

* *

Anthea era în bucătărie și întindea aluatul pentru plăcinta pe care o făcea pentru cină. Avea în față un șorț mare, alb, și fiindcă înainte cu o zi își spălase părul, era legat cu o basma.

Toate fetele știau să gătească foarte bine căci dădaca lor le învățase multe din secretele artei culinare încă de când erau mici. Acum însă erau plecate; Chloe și Phebe la lecții, iar Thais o însoțea pe lady Forthingdale la Doncaster.

În timp ce lucra, Anthea se gândea cu satisfacție că acum, având bani destui, își puteau permite s-o cheme pe doamna Harris din sat, de două ori pe săptămână, pentru o curățenie

temeinică. Asta era partea de gospodărie care le displăcea și Thais făcea totdeauna tot posibilul ca să se eschiveze. Lady Forthingdale era prea aeriană ca să-și dea seama și să-și pună întrebări în legătură cu sursa veniturilor lor suplimentare care făceau posibil un astfel de lux.

Zâmbi mulțumită știind că pe masă aștepta un plic gros adresat doamnei Humphrey la Londra, în care mai erau trei caricaturi. Era destul de dificil să le facă și să le țină ascunse de mama ei. Se scula de dimineață devreme sau aștepta ca mama ei să se culce pentru a nu fi surprinsă lucrând. Încă avea proaspete în memorie câteva scene nostime la care asistase și se grăbea să le transpună pe hârtie.

– Spune-ne despre desenele pe care le-ai vândut, o rugase Thais. Ce reprezentau?

– Nu-i nevoie să vă spun, le veți vedea și voi căci doamna Humphrey îmi va trimite câte un exemplar din fiecare, imediat ce vor apărea. De altfel, credeți-mă că am și uitat care erau. Când le-am desenat m-am gândit numai să vă distrez pe voi și în nici un caz să le vând, iar când i le-am oferit doamnei Humphrey, am crezut că va alege unul, cel mult două, pentru care să-mi dea vreo liră. Vă dați seama ce zăpăcită am fost când am

auzit că le vrea pe toate, iar când mi-a spus că-mi dă zece lire pe fiecare, m-am pierdut cu totul.

– Ai fost o norocoasă! o lăudă Chloe. Mă întreb cum de ți-a oferit o sumă așa de mare pentru niște desene de care ne-am fi amuzat noi, niște biete fete de la țară?

Aluatul era gata și Anthea îl așeză într-o tavă împreună cu umplutura de carne de pui. Deschise ușa cuptorului de la soba de gătit și se întrebă dacă vreuna dintre prietenele elegante ale nașei sale era capabilă măcar să fiarbă un ou. Și le imagină cu mănuși fine din dantelă și cu bijuterii strălucitoare, printre oale și cratițe, și zâmbi gândindu-se că scena ar putea fi subiectul unei caricaturi.

La ușa de la intrarea din față se auzi o bătaie hotărâtă. Putea fi curierul cu o scrisoare de la marchiz, pe care o aștepta deja cu nerăbdare. Fără să-și dea osteneala să-și scoată șorțul și baticul de pe cap, alergă din bucătărie prin hol și deschise ușa larg.

Scoase un țipăt scurt și rămase împietrită de uimire văzând cortegiul falnic din fața casei. Chiar în fața intrării se oprise o trăsură luxoasă trasă de patru cai. În urma ei erau doi servitori călare în livrele albastre cu fireturi aurii și mai în

spate, tocmai se oprea încă o căruță de călătorie încărcată cu bagaje, escortată și ea de încă alți doi călăreți.

Văzându-i uluiala, valetul care bătuse la ușă și stătea acum țeapăn în aceeași livrea pe care Anthea o mai văzuse undeva, i se adresă pe un ton sec, oficial:

– Înălțimea Sa ducele de Axminster dorește să vorbească cu lady Forthingdale. Este Înălțimea Sa acasă?

Fără a aștepta răspunsul care nu mai venea, ducele coborî din trăsură și se apropie de Anthea.

– Iartă-mi apariția neașteptată, domnișoară Forthingdale. Presupun că este o surpriză să mă vezi.

– O... surpriză? bâigui ea prostește, ca în transă.

– I-am scris mamei tale acum trei zile, dar se pare că din cauza poștei noastre lamentabile, scrisoarea n-a ajuns încă.

Privirea lui se opri o clipă pe batic apoi coborî la șorț și Anthea se îngrozi ce impresie făcea.

– Nu... nu, îngăimă ea. Mama... n-a primit nimic... și acum... e plecată.

– Sper totuși că voi avea plăcerea s-o văd.

Anthea își redobândi cât de cât calmul și-și aminti bunele maniere atât de bine știute.

– Vă rog să poftiți în casă.

– Mulțumesc.

Ducele intră în hol și în urma lui Anthea, care își smulse basmaua din cap. Îl conduse în salonul curat și ordonat în care prin cele trei ferestre mari, deschise larg spre grădină, pătrundea aerul înmiresmat cu parfumul florilor. Îi arătă un scaun și ducele se așeză.

– Sunteți probabil în drum spre cursele de cai de la Doncaster, găsi ea de cuviință să spună. Alt motiv al trecerii lui pe aici nu-și putea imagina.

– Aveam într-adevăr intenția să înnoptez la lordul Doncaster care îmi este un văr mai îndepărtat, dar cursele au loc abia peste o lună.

– Așa e... am uitat.

– Într-un fel e mai bine că lady Forthingdale nu este aici, voi putea să mă explic direct.

– Să explicați ce?

– Motivul vizitei mele... Anthea se uită cercetător la el, bănuind că avea vreun mesaj de la naș̦a ei. După o scurtă ezitare, ducele continuă: În scrisoarea care ar fi trebuit să ajungă până acum, îi ceream mamei tale mâna ta.

Anthea făcu ochii mari, ca la auzul unei enormități, și simți că pământul i se clatină sub picioare.

– Nu... nu cred că... înțeleg.

– Domnișoară Forthingdale, te rog să fii soția mea.

– Este cumva... o glumă?

– Te asigur că sunt foarte serios.

– D-dar... n-nu se poate... adică nu e... posibil. Se străduí să-și stăpânească bâlbâiala și adăugă: de ce vreți să vă fiu soție?

– Este timpul să mă căsătoresc și la Londra, când ne-am cunoscut, mi s-a părut că ești tocmai potrivită pentru asta.

Anthea se ridică brusc în picioare.

– Nu-mi pot imagina, Înălțimea Voastră, că ați fi vrut să mă jigniți, dar... nu pot să cred că vă așteptați să... accept o propunere atât de ciudată și neașteptată.

– De ce nu? Sunt considerat o partidă extrem de acceptabilă.

– Sunt conștientă de asta, dar... trebuie să fiți și dumneavoastră conștient că... sunt motive pentru care nu pot agrea o astfel de... i-idee.

Își dădu seama că se bâlbâia din nou din cauza emoției și se străduí cu disperare să exprime ceea ce gândea. Ducele tăcea și după o clipă, ea reuși să continue. N-nu cred că... mai avem ce să ne spunem și cum... mama va lipsi mai multe ore... nu e cazul să mai așteptați.

Dorea cu disperare ca el să ia în considerare îndemnul ei și să plece. Era sigură că dacă ar fi vorbit cu mama ei i-ar fi fost foarte greu să-i explice un refuz fără a o implica pe Delphine. Era hotărâtă să-i rămână loială, așa cum promisese, și acum se bucura că se nimerise să fie singură acasă.

– Vă rog să plecați, insistă ea.

– Bine. Acum cred că ar fi fost mai bine să fiu sincer cu tine din prima clipă, domnișoară Anthea!

– Cum adică?

– N-am intenționat să-ți spun motivul real al cererii mele, dar văd că este singura cale de a te face să înțelegi nu numai necesitatea, dar și urgența acceptării ei.

– Nu înțeleg ce spuneți! Să vă fie clar, Înălțimea Voastră, că nimic nu mă face să accept să vă fiu soție și ca să evităm explicațiile delicate și inutile cu familia mea, ar trebui să plecați imediat.

Anthea aruncă o privire la ceasul de pe marginea căminului și observă cu ușurare că era abia ora două. Însemna că în afara unei situații imprevizibile încă cel puțin o oră, Chloe și Phebe nu aveau cum să se întoarcă în sat. Își imagina

reacția lor dacă ar fi găsit suita ducelui așteptând în fața casei lor.

– Mi s-a părut că ții în oarecare măsură la nașa ta, domnișoară Anthea, spuse ducele privind-o pe sub sprâncene, provocator.

– Desigur, așa este.

– Atunci în cazul în care ai putea s-o salvezi dintr-o situație foarte neplăcută, dintr-un scandal care ar putea să-i distrugă complet viața, ai fi dispusă s-o ajuți?

– Bineînțeles... dar cum aș...

– Contele de Sheldon o amenință foarte serios cu divorțul și cu citarea mea drept complice la adulter. Ducele aruncase vorbele cu răceală, fără nici un menajament.

– Vai, sărmana Delphine! De ce să facă contele așa ceva? Ce s-a întâmplat? se precipită ea sincer neliniștită de spusele lui.

– Bănuiesc că ai văzut acele insultătoare desene pe care contele le colecționează. Unul dintre ele, apărut recent, ne înfățișează pe nașa ta și pe mine într-o manieră pe care contele n-a putut-o trece cu vederea. Anthea făcuse din nou ochii mari, îngrozită de fiecare cuvânt al lui, abia putând respira... Singurul mod în care Delphine a putut să-l oprească să-și traducă în

fapt amenințările a fost să-i spună că motivul pentru care am fost văzut atât de des în compania ei, este intenția mea fermă de a mă căsători cu tine.

– Și... el a... crezut? îl întrerupse Anthea cu glas abia perceptibil.

– A fost de acord să accepte o atare explicație, cu condiția să se dovedească grabnic adevărul ei, adică să fim rapid căsătoriți.

Anthea făcu câțiva pași până în fața ferestrei și se uită în grădină cu ochii goi, fără să vadă nimic. Nu-i venea să creadă că ceea ce auzise era adevărat. Își amintea cum marchizul îi spunea că o caricatură bună făcea lumea să râdă fără să facă nici un rău și iată că acum chiar caricatura ei provocase o dramă. Caricatura ei, pe care o făcuse imediat după ce-și dăduse seama de adevărata relație dintre duce și contesă, când îl surprinsese intrând noaptea în casa ei ca un hoț. Îl înfățișase arogant, așa cum se purtase cu ea în seara petrecută la Almack's, și nu-i păsa dacă prin asta l-ar fi rănit. Regreta însă că provocase suferința și nefericirea nașei sale, care fusese generoasă și care ar fi meritat numai gratitudinea ei. Și acum, afla că singurul fel în care-și putea arăta gratitudinea era să se mărite cu ducele.

Era sigură că amenințarea contelui era foarte serioasă. În luna pe care o petrecuse în casa lui, realizase că nașa ei era înfricoșată de el iar servitorii vorbeau de el cu teamă și respect, ca și cum ar fi fost în permanență prezent.

– Dacă vei face asta pentru nașa ta, îl auzi ea pe duce aproape, în spatele ei, te asigur nu numai de extrema ei recunoștință dar și de a mea.

– Dar cum... cum am putea noi... să fim căsătoriți... având în vedere că...?

– Nu văd nici o dificultate în asta.

Era o undă de provocare în spusele lui și Anthea își dădu seama că într-adevăr oricare fată l-ar fi acceptat ca soț, iar reticența ei era cauzată de faptul că știa de relația lui intimă cu o altă femeie. Era de asemenea conștientă că dacă și-ar fi găsit un soț la Londra, așa cum dorise, aproape sigur ar fi avut și acela, în trecutul lui, iubirea sau iubirile apuse ale altor femei...

Îi veni din nou în minte caricatura pe care cu atâta nesăbuință o lăsase printre celelalte. Fusese o imprudență ale cărei consecințe era nevoită să le suporte acum. Era însă prea târziu să-și facă reproșuri și inutil să se învinovățească.

– Nu pot să cred că ești atât de lipsită de suflet

încât să n-o ajuți pe naşa ta, încercă el să-i zdruncine hotărârea. Sau poate e nevoie să îngenunchez în fața ta, să te implor?

Argumentele lui, dar mai ales sentimentul de vinovăție și dorința de a-și repara greșeala își făcuseră deja efectul și Anthea se întoarse brusc spre el și-i spuse precipitată:

– Nu este nevoie de aceste gesturi teatrale, Înălțimea Voastră! Ați fost în cele din urmă sincer și voi fi și eu sinceră... N-aș vrea să mă mărit cu dumneavoastră, dar având în vedere împrejurările... îmi este imposibil să refuz.

– M-am așteptat... am sperat să fii rațională și te asigur, domnișoară Forthingdale, că voi face tot posibilul să fii fericită... Anthea îi întâlni privirea și citi în ochii lui sinceritate și hotărârea de a se ține de cuvânt... Dorești probabil să-i comunici personal noutatea mamei tale, continuă el după un moment de tăcere. Sper că mă va primi mâine, după-amiază, să discutăm toate detaliile nunții.

– Da, așa ar fi... cel mai bine.

– Atunci, îmi voi continua călătoria, dar înainte de a pleca vreau să-ți mulțumesc sincer că mi-ai acceptat propunerea. Atât eu cât și contesa vom ști să fim recunoscători căci ne-ai salvat

dintr-o situație care ar fi provocat multă neplăcere și nefericirea atâtor oameni.

Anthea înțelese că se referea atât la familia contesei, cât și la familia lui. Își înclină cu grație capul apoi îl privi în față, arătându-i că nu mai era nimic de spus.

Ducele se întoarse să iasă și observă pe unul din pereți portretul lui sir Walcott.

– Este tatăl tău, nu-i așa?

– Da.

– După cum văd, a fost cavalerist.

– Într-adevăr.

– Mi-a spus contesa că a murit. S-a întâmplat cumva la Waterloo?

– Da.

– Am văzut acea șarjă a cavaleriei. A fost magnific! Nu cred că mai există așa ceva în analele istoriei engleze.

– Ați fost și dumneavoastră la Waterloo?

– Am fost. Vom vorbi cândva despre asta. Aș vrea să aflu și alte lucruri despre tatăl tău.

Anthea observă că se străduia să fie amabil, cu toate astea, ea își simțea sufletul înghețat. Îl însoți prin hol până la intrare și deschise larg ușa, inspirând adânc în piept aerul de afară.

Suita ducelui în livrelele strălucitoare alcătuia

o pată de culoare vie, care părea să nu aibă nimic în comun cu căsuța sărăcăcioasă lângă care se oprise. Abia acum își observă și șorțul și-și dădu seama că tot atât de sărăcăcioasă parea și ea pe lângă bărbatul înalt, chipeș și elegant care-i stătea alături.

– Ne vom revedea mâine, îi spuse el.

Ea îi întinse mâna și ducele o duse la buze și i-o sărută. Făcu câțiva pași spre trăsură și-și ridică în aer, în chip de salut, pălăria înaltă. În aceeași clipă toți servitorii și valeții care-și ocupaseră deja locurile în cortegiu făcură la fel.

Cu un salt elegant, ducele sări în trăsură și în aceeași clipă caii se încordară și porniră în viteză pe sub ramurile joase ale stejarilor care mărgineau drumul.

Anthea se uită în urma lor, apoi intră în casă și după ce închise ușa își acoperi fața cu mâinile. Era oare adevărat? Nu cumva visase? Cum ar fi putut bănui că doar o singură, biată caricatură putea cauza atâta bătaie de cap și s-o bage într-o încurcătură atât de fantastică?

Ca electrizată, alergă în camera de studiu, înșfăcă plicul de pe masă și-l rupse cu furie în bucățele. Înțelegea acum cât de naivă fusese când crezuse că putea caricaturiza oamenii fără

nici o repercusiune. Își aminti cu groază că și alte caricaturi puteau stârni scandal și ofense, căci lordul Alvanley sau colonelul Dan Mc Kinnon erau inconfundabili în situațiile ridicole în care îi reprezentase.

Se gândi că trebuia să alerge la Londra, să încerce s-o convingă pe doamna Humphrey să oprească publicarea măcar a acelor caricaturi care nu apăruseră încă, dar își dădu seama că n-ar avea nici un rezultat. Doamna Humphrey era o femeie de afaceri și n-o interesa decât reușita afacerilor ei.

Singura ei șansă era ca nimeni să nu afle vreodată cine este autorul. Se îngrozi la gândul că ducele sau nașa ei ar putea afla adevărul. Simți că e prinsă într-un vârtej amenințător și începu s-o doară capul. Cum putea oare să suporte o viață întreagă amenințarea, împreună cu aroganța viitorului ei soț?

Auzi voci în hol și înțelese că Chloe și Phebe se întorseseră.

Capitolul 5

Întreaga familie rămase mută de uimire când Anthea anunță că urma să se mărite cu ducele de Axminster. Fetele începură apoi să țipe, să chicotească și să vorbească toate deodată în emoția generală declanșată de o veste atât de senzațională.

– Ducele de Axminster! Auzi, dragă! Abia dacă l-ai pomenit în scrisori! De ce nu ne-ai spus nimic, măcar când ai ajuns? Cum ai putut să ții secretă o astfel de veste?

Scrisoarea ducelui sosi a doua zi, dar după ce acesta făcuse deja cunoștință cu toată familia, Anthea se aștepta să fie antipatizat, dar spre surprinderea ei, le fermecă și le cuceri pe fete și pe mama ei.

– Este atât de frumos! Exact cum trebuie să fie un duce, șoptise Chloe, tulburată.

– Cred că e mai romantic decât oricare dintre eroii despre care am citit în romane, a fost de părere Thais.

– A spus atâtea lucruri frumoase despre tatăl vostru, suspină lady Forthingdale. Sunt sigură, Anthea, că este exact soțul pe care l-ar fi ales și tata dacă ar fi trăit.

În același timp, Anthea se forță să nu izbucnească în plâns și să nu strige în gura mare că totul era o minciună, că ducele n-avea nici un sentiment față de ea și dacă ar fi avut de ales nu s-ar fi măritat în ruptul capului cu el.

Se simțea însă vinovată și se temea să fie descoperită, și asta o făcea să-și joace în continuare rolul.

Ducele se purtase într-adevăr foarte frumos cu mama ei și cu fetele și se dovedise deosebit de atent și grijuliu. Deoarece știa că sunt sărace, adusese o mulțime de delicatese gata preparate și poruncise valeților lui să servească la masă.

Pentru prima dată, Thais, Chloe și Phebe mâncară pateu de gâscă, cap de mistreț la tavă și mezeluri aromate care semănau prea puțin la

gust cu mâncărurile pe care știau ele să le facă, din rețetele dădacei.

Fructele exotice, pe care ducele le adusese din serele lordului Doncaster, ciocolată fină și bomboanele umplute erau atât de scumpe încât nu și le permiseseră niciodată până atunci.

Ducele pusese pe degetul Antheei un inel de logodnă cu diamant, fără îndoială din colecția familiei Axminster, pe care toate, inclusiv Anthea, îl admiră fără rezerve.

Nu se știe cum, ducele descoperise că viitoarea lui soacră avea slăbiciune pentru poezie și-i cumpărase din cel mai scump magazin din Doncaster un volum de versuri, superb, legat în piele, cu care îi cuceri inima.

Chloe ajunse pe culmile extazului când, aflând de pasiunea ei pentru cai, ducele îi promise că-i va dărui unul din caii lui și că-i va da și un slujitor să se ocupe de instruirea lui. Era atât de fericită încât își aruncă brațele în jurul gâtului lui și-l sărută pe obraji. Thais primi un colier iar Phebe o cutie cu migdale zaharate.

Toate erau încântate și entuziasmate și văzându-le, Anthea se gândi cu dispreț că ducele îi mituia familia la fel cum contesa o mituise pe ea când îi aflase secretul. Îi venea să-i spună că

nu mai era nevoie să se străduiască, pentru că deja acceptase să facă ceea ce voia el.

Anunțară oficial logodna și trimiseră o notiță cu acest eveniment ziarului „Gazeta londoneză". A doua zi, ducele se întoarse la Londra, spre bucuria și ușurarea ei.

Curiozitatea și atenția bruscă a vecinilor se dovedi greu de suportat. Acum că se știa că ea se va mărita cu ducele, toți pretindeau că le sunt cunoștințe apropiate sau prieteni. Unii despre care nu știau nimic le trimiteau salutări și felicitări; și invitații la baluri și petreceri soseau în fiecare zi din tot ținutul.

– Vai, ce oameni drăguți! exclamă lady Forthingdale încântată.

– Drăguți?! Nu sunt deloc drăguți, mamă! Sunt oameni interesați care încearcă să profite de faptul că voi fi soția unui duce. Înainte nu ne dădeau nici o atenție... Ai uitat?

– Credeau probabil că suntem încă în doliu.

– Mamă, tu i-ai găsi scuze și l-ai ierta chiar și pe diavol! Eu una însă, aș arunca în foc toate invitațiile lor și nici nu m-aș obosi să le răspund.

– Vai, draga mea! Asta ar fi foarte nepolitcos și chiar dacă tu și Înălțimea Sa nu vreți să-i onorați cu prezența, pentru Thais și mai târziu

Chloe va fi un avantaj să fie invitate în viitor.

– În viitor vor fi oricum invitate, mamă!

În paralel cu aceste invitații începură să sosească și cadouri de nuntă.

– Mamă, cunoști familia Leighton? întrebă Anthea scoțând dintr-un pachet două candelabre.

– Pe moment, nu-mi amintesc numele lor. Poate că sunt prieteni de-ai ducelui.

– Pachetul îmi este adresat și este trimis din Yorkshire.

– În cazul ăsta trebuie să le trimitem o invitație și lor.

– Nu va încăpea atâta lume în biserică...

Știa că orice ar fi spus era inutil, căci mama ei le va trimite precis invitația pentru nuntă.

Anthea sperase să se mai întârzie cu nunta dar contesa urgentă ceremonia pentru a anihila cât mai curând posibil suspiciunile contelui.

Ziua nunții a fost stabilită în a doua săptămână a lunii iulie și contesa îi scrise ladyei Forthingdale că dorea să-i dăruiască Antheei rochia de mireasă și un trusou complet, iar surorilor ei, rochii de domnișoare de onoare.

Fetele au fost entuziasmate de aflarea acestor vești și nu mai discutară decât despre asta.

Cel care adusese aceste veşti era chiar ducele care revenise în Yorkshire.

A ajuns acasă la viitoarea lui soţie după-amiaza târziu, când toate se strânseseră în salon pentru a o asculta pe lady Forthingdale recitând din ultimul poem pe care-l scrisese pentru a celebra căsătoria Antheei. Începuse primul vers când se auziră bătăi la uşa de la intrare. Anthea bănuia că era el, dar o lăsă pe Chloe să se repeadă să deschidă uşa şi ţipetele ei de bucurie confirmară că nu se înşelase.

Ducele intră în salon, elegant şi falnic, cu aerul atotputernic al unui cuceritor şi sărută mâna ladyei Forthingdale apoi se întoarse spre Anthea. Ea făcu o reverenţă dar îşi ţinu ochii plecaţi pentru a-i arăta că nu se bucura de prezenţa lui. Răceala ei nu-l tulbură pe duce, care-i înmână ladyei Forthingdale scrisoarea contesei.

– Ce drăguţă e! Câtă generozitate! exclamă ea copleşită de darurile contesei.

– Şi eu v-am adus câte ceva, le anunţă el şi zâmbi când observă sclipirea ochilor lor.

– Migdale zaharate! sări Phebe împreunându-şi palmele.

– Şi migdale, confirmă ducele. Găsiţi totul în

hol. Este și un cadou special pentru tine, mamă!

Phebe alergase deja și țipa încântată.

– Veniți să vedeți! Vino mamă!

Protestând pe jumătate, lady Forthingdale se lăsă condusă de Chloe și Thais spre hol.

– Am ceva și pentru tine, Anthea, îi spuse el rămânând în urma lor.

– Nu era deloc nevoie de ceva.

Realiză imediat că fusese nepoliticoasă și se înroși.

Ducele scoase din buzunar o cutioară fină pe care o deschise și i-o întinse. Pe suportul de catifea era un inel superb cu mici diamante în centrul cărora strălucea un rubin misterios.

– Cred că rubinele ți se potrivesc foarte bine... Acest inel este numai al tău, nu face parte din colecția familiei.

Îi luă mâna stângă și-i puse inelul pe degetul mijlociu. Anthea simți la atingerea mâinii lui un fior ciudat care-i străbătu tot trupul.

– Îți... mulțumesc, reuși ea să spună.

– Sper să-ți aducă numai fericire!

Anthea ar fi vrut să adauge că nici bijuteriile și nici oricare alte daruri nu puteau face asta. Era sigură că fericirea trebuia să vină din inimă, din iubire. Dar nu credea că el va înțelege asta.

Oricum n-ar fi avut timp să spună nimic căci fetele, după ce-și luară darurile, năvăliră gălăgioase în salon.

Lady Forthingdale primise o colecție întreagă de cărți noi ale unor autori contemporani; Chloe – un costum și o cravașă de călărie, Thais – un șal oriental, de mătase, iar Phebe, în afară de migdale, o mulțime de bibelouri amuzante.

Anthea se întrebă cine alesese oare acele cadouri și-și imagină că ducele avea desigur secretari și servitori capabili să rezolve orice problemă mondenă. Își aminti că adusese scrisoarea contesei, așadar se văzuseră. Probabil că fiind anunțată oficial logodna, contele era, cel puțin parțial, satisfăcut. Sau poate se vedeau în continuare pe furiș neputând renunța la dragostea lor?

Nu-și putea imagina ce simțea contesa în legătură cu căsătoria bărbatului pe care-l iubea. Punându-se în situația ei, își dădu seama că ar fi fost geloasă până la disperare. Dar nu! Cum să fi fost contesa geloasă când mireasa era o biată fată de la țară? Un șoarece de țară!

*

* *

Anthea se uita în oglindă și se gândi cu satisfacție că niciodată nu arătase atât de atrăgătoare, atât de frumoasă. Aproape nu-i venea să creadă că imaginea pe care o vedea era reflectarea propriei ei persoane.

Rochia de mireasă, trimisă de la Londra de naşa ei, era desăvârșită și fără nici o îndoială, putea fi rochia ideală pe care orice femeie ar fi visat-o pentru cel mai important moment al vieții.

Pe cap, Anthea avea un voal de dantelă, o moștenire de generație în familia ducelui, iar deasupra lui era prinsă o diademă de diamante în formă de ramură înflorită, care strălucea la fiecare mișcare.

Era gata și așteptând să meargă la biserică, își spuse că ducele își jucase bine rolul. Nici cel mai atent observator din afară n-ar fi suspectat că mariajul lor era regizat. Și cu atât mai puțin mama și surorile ei, care erau convinse că cei doi viitori soți se îndrăgostiseră la prima vedere.

Se uită la ceasul de pe marginea căminului. Mai erau câteva minute. În hol o aștepta colonelul regimentului tatălui ei, care venise special pentru a conduce mireasa la altar și a ține astfel locul bunului său prieten dispărut.

La început, Anthea se simțise intimidată, chiar

îngrozită de ceremonia care urma să aibă loc. Își redobândi curând calmul, gândindu-se că nu era cazul să simtă nimic. Juca și ea un rol într-o piesă. Practic era un manechin fără identitate care servea interesele ducelui și ale femeii pe care el o iubea. Și pentru asta nici nu trebuia să nutrească vreun resentiment. Ea însăși era vinovată și nimeni altcineva nu putea fi blamat pentru asta.

Chiar cu o zi înainte, primise de la doamna Humphrey, conform înțelegerii stabilite, o copie a caricaturii „Dragostea pisicuțelor" și încă a uneia care apăruse simultan. Le-a luat și le-a ars imediat în soba de gătit din bucătărie și la fel a făcut cu scrisorile pe care le trimisese de la Londra, care aveau schițe amuzante. Voia să distrugă astfel orice probă a talentului ei, orice legătură care s-ar fi putut face între ea și caricatura fatală. De asemenea, le implorâ pe fete să jure că nu vor sufla o vorbă despre desenele ei.

Ceasul bătu ora prânzului. Era timpul să pornească. Din cauză că locuința lor era prea mică pentru atâția musafiri, recepția urma să se țină la reședința lordului Doncaster, unde de altfel, fuseseră găzduiți toți invitații ducelui. Era cam la o oră distanță cu trăsura de la biserică și de aceea, ducele hotărâse ca el și mireasa să nu

mai participe la recepție, având în vedere că plecau imediat în călătorie de nuntă. Urmau să se întoarcă singuri, să ia un prânz intim, să-și îmbrace hainele de călătorie și să pornească îndată. Toți ceilalți participanți la cununie urmau să plece la reședința Doncaster unde-i aștepta un festin somptuos încununat cu un enorm tort de nuntă.

– Cum poți să renunți la așa ceva? o întrebă Chloe pe Anthea.

– Nu fi prostuță, interveni Thais. Arde de nerăbdare să fie singură cu soțul ei. Așa aș face și eu... adăugă ea chicotind șmecherește.

Își luă buchetul de trandafiri și se mai uită o dată în oglindă. Diamantele din diademă scânteiară iar razele soarelui care pătrundeau prin fereastră o învăluiră într-o aură strălucitoare, ca o binecuvântare.

Hotărâtă să rămână calmă, se întoarse și porni spre ieșire.

– Este doar un rol într-o piesă, murmură ea pentru a-și face curaj. Singurul lucru care contează este să dovedesc că sunt o actriță competentă!

*

* *

Ducele și ducesa de Axminster ajunseră la conacul contelui Arksey puțin după ora cinci.

Situat într-un parc întins, era o mostră de arhitectură elisabetană.

– Pare enorm! remarcă Anthea când trăsura trasă de cei patru cai se apropie, părăsind malul lacului.

– Prietenul meu, Arksey, a tot adăugat câte o aripă, pe parcursul anilor, explică ducele. Chiar recent a redecorat mai multe camere, așa că sunt aproape sigur că o să-ți placă.

– Precis va fi mai comod decât un han al poștei. Dacă n-am fi avut această alternativă, am fi fost nevoiți să înnoptăm într-unul din ele.

– Ah, le urăsc! Sunt groaznice!

– Când am venit la Londra cu diligența, am petrecut o noapte astfel.

– Parcă ai fi fost Cenușăreasa!

În fața intrării îi așteptau servitorii și din nou Anthea avu senzația că juca într-o piesă de teatru. O cameristă o conduse în dormitorul în care, cum i s-a spus, odinioară dormise regina Elisabeta. Făcu o baie parfumată cu ulei de trandafiri și îmbrăcă o rochie de voal, albă, brodată cu fir argintiu.

Ducele o aștepta în salonul spațios cu feres-

trele și ușa larg deschise spre terasă. Stătea cu spatele spre ea și Anthea îi admiră ținuta falnică, foarte potrivită pentru eroul din piesa în care se imagina.

El îi simți apropierea și se întoarse cu un zâmbet admirativ pe buze.

– Ești foarte punctuală și vreau să spun că apreciez asta.

– Am pregătit eu însumi prea multe prânzuri, așa că n-aș putea să nu țin seama de bucătar, care precis ar suferi să-și vadă sufleul prăbușit și friptura arsă... Făcu câțiva pași pe terasă și privi încântată în grădină. Iubesc nespus de mult trandafirii. Cred că nimic nu e mai frumos decât o grădină englezească, așa ca asta.

– Să înțeleg că ai fi preferat să rămânem în Anglia pentru luna de miere? întrebă ducele care venise și el aproape în urma ei.

– Nu, sigur că nu! Știi cât de emoționată sunt la gândul că voi vedea câmpul de bătălie de la Waterloo!

– Da, vei vedea locul în care a murit tatăl tău... și unde am luptat și eu!

– Am înțeles că ai primit o medalie pentru asta.

– Da. Am să ți-o arăt când ne vom întoarce la Londra.

Anthea se întoarse în salonul elegant și bogat decorat care i se păru totuși artificial și încărcat.

– Nu mă pot abține să-ți spun că rochia asta îți vine de minune; și asta pentru că scoate foarte bine în evidență colierul de rubine.

Anthea își duse mâna la gât. Aproape că uitase cutia pe care o primise de dimineață, în care găsise colierul magnific de rubine, asortate cu inelul.

– Mă tem că nici nu ți-am mulțumit, spuse ea fâstâcită. Este o scăpare pentru care-mi cer scuze, dar am fost prinsă de atâtea altele...

– Desigur! Nu face nimic, o liniști el îngăduitor. Nu te măriți în fiecare zi.

– Din fericire.

Se simți ușurată când majordomul anunță că cina este gata. Mâncară în sufragerie și la sfârșit, când servitorii s-au retras, ducele ridică paharul cu șampanie spre ea.

– În sănătatea ta, Anthea. Ai fost grozavă! Nu știu cine s-ar fi descurcat atât de perfect într-o situație atât de delicată.

Se simți surprinsă de aprecierea lui și mai ales de tonul foarte sincer. Se îmbujoră și întinse și ea paharul spre el.

– Cred că meriți să fii la fel de lăudat având

în vedere că nici tu n-ai fost mire de bunăvoie.

Ducele o privi printre gene și după câteva clipe de tăcere, continuă:

– Amândoi suntem la începutul unui drum pe care avem multe de descoperit. Știm foarte puțin unul despre altul pentru că n-am avut până acum ocazia să ne cunoaștem... Surorile tale, chiar fără să vrea, sunt niște păzitoare strașnice!

– Am crescut și am fost mereu împreună. Cred că acum îmi simt deja lipsa; ar fi fost încântate să rămânem împreună toată viața.

– Aș fi fost un caz unic în istorie dacă aș fi plecat în Franța, în călătorie de nuntă, nu numai cu mireasa dar și cu cele trei surori ale ei! râse ducele bine dispus.

– Ar fi dorit să vadă locul bătăliei.

– Le voi aduce și pe ele, poate altă dată.

Vorbea probabil convențional, gândindu-se că după ce se vor fi îndeplinit toate formalitățile căsătoriei, își va lăsa soția la țară iar el se va întoarce la viața de distracții de dinainte. Anthea se întristă presupunând o astfel de perspectivă. Se ridică de la masă și se îndreptă spre salonul luminat cu candelabre de cristal. Începu să se plimbe admirând obiectele de artă expuse în vitrine: tabachere, pietre prețioase, miniaturi,

porțelanuri de Dresda și desigur, portretele contelui Arksey.

– Am și eu la reședința mea astfel de comori. Ți le voi arăta și sper că-ți vor plăcea.

– Mama ne povestea că nobilii bogați au astfel de obiecte; dar îmi era greu să mi le imaginez fără să le fi văzut.

– Așa e, dar... asta nu ține numai de imaginație; e o chestiune de simțire.

– Într-adevăr. Când citeam despre emoții, despre tristețe, fericire, extaz și desigur dragoste, încercam să-mi imaginez aceste trăiri și nu reușeam pe deplin fără să le fi simțit.

– Ai fi fost dezamăgită!

– Dezamăgită?

– Mai ales în ceea ce privește dragostea...

Anthea îl privi derutată, fără să-l înțeleagă prea bine.

– Eu cred că e minunat să fii îndrăgostită, afirmă ea cu hotărâre.

– De obicei, realitatea este sub nivelul așteptărilor.

– Nu trebuie să-mi spui asta. Înseamnă că n-ai iubit cu adevărat. Mama ne spunea că dragostea ei pentru tata a fost mai frumoasă și mai intensă decât și-ar fi putut imagina.

– Poate că a fost cea mai norocoasă, remarcă el cu oarecare tristețe.

După ziua atât de plină, Anthea se simți obosită.

– Aș dori să merg să mă culc.

– Desigur. E chiar foarte bine căci mâine mai avem de parcurs o etapă lungă din călătoria noastră și trebuie să ne sculăm devreme.

Ducele o conduse până în hol unde un valet îi înmână un sfeșnic cu lumânări. Făcu o reverență și-i zâmbi ducelui, apoi urcă scara spre dormitor. Aici o aștepta o cameristă care o ajută să se dezbrace și să-și pună cămașa de noapte din dantelă pe care tot nașa ei i-o trimisese de la Londra.

Se strecură în așternutul imaculat al patului cu baldachin și camerista se retrase după ce-i ură noapte bună. Se simțea foarte bine, era aproape fericită. Oftă ușurată la gândul că totul se sfârșise cu bine. Ceremonia se desfășurase fără probleme, mulțumindu-i pe toți. Surorile ei fuseseră superbe în rochiile roz care le făceau să pară niște boboci de trandafiri, iar mama ei avusese ochii în lacrimi de fericire când ea și ducele semnaseră în registrul parohial.

În cele din urmă, nici nu-i părea atât de rău că

desenase acea caricatură. Ducele se dovedise a fi un bărbat ponderat, deosebit de amabil, și nu părea că-i va face viața amară în viitor. De privațiuni scăpase cu siguranță, și în curând putea să se ocupe de viitorul surorilor sale, iar acum se bucura de senzația nouă a unei călătorii în străinătate.

Se întoarse pe o parte ca să stingă lumânările când auzi o bătaie ușoară în ușă și în dormitor intră ducele. Purta un halat vișiniu care se potrivea foarte bine cu părul său negru.

Anthea îl privi surprinsă în timp ce el se apropia de pat.

– Ce... este? De ce... ai venit?

– Nu mă așteptai?

– Să te aștept? întrebă ea, părând într-adevăr derutată. Vrei să spui... nu se poate să...

Ducele se așeză calm pe marginea patului.

– Văd că ești surprinsă, dar trebuie să vorbim despre căsnicia noastră.

– Ce să... vorbim? întrebă ea enervată.

Îl privea cu ochii mari, alarmați. Părul lung despletit îi cădea pe umeri scoțând în evidență albeața gâtului ei fin, iar transparența cămășii de noapte nu ascundea linia delicată a sânilor.

– Ne-am căsătorit în împrejurări excepționale,

spuse el după câteva momente de tăcere, dar cred că vei fi suficient de înțeleaptă să realizezi că ar fi o mare greșeală ca această căsătorie să nu ajungă să fie normală.

– Cum adică... normală? întrebă ea cu un glas aproape șoptit.

– Adică vreau să spun că suntem soț și soție și ar trebui să ne comportăm ca un cuplu obișnuit.

– Vrei să spui... continuă ea ezitând... că... dorești să te culci cu mine... aici și... să facem dragoste?

– Așa ar fi normal, Anthea! Exact așa am asigura succesul căsniciei noastre.

– Dar... nu se poate! N-am putea ... face asta!

– De ce nu?

– Deoarece... I se păru dificil să continue, plecă ochii în jos și se opri.

– Anthea, ești suficient de matură ca să înțelegi că o soție ocupă în viața unui bărbat o poziție diferită față de oricare altă femeie.

– Dar... tu iubești... o altă femeie!

A urmat iar o scurtă tăcere întreruptă de duce.

– Am impresia că nu poți uita ceea ce s-a întâmplat în acea noapte la Londra... Anthea făcu un gest de încuviințare, după care el continuă: Ai

avut ocazia să te miști în societate destul, pentru a-ți da seama că majoritatea bărbaților au înainte de a se însura, legături de un fel sau altul. De obicei soțiile lor, mai ales dacă sunt tinere ca tine, nici nu află despre asta sau... se prefac că nu știu. Între noi nu este nevoie de această prefăcătorie.

– Eu... eu m-am măritat cu tine pentru că... știam că o ajut astfel pe nașa mea, dar nu m-am gândit nici o clipă că... vei dori să-ți fiu... soție adevărată...

– Am sperat să nu gândești așa...

– Cum ar fi posibil să nu gândesc așa? Cum ar fi posibil să mă săruți și să nu te gândești la Delphine?

– Am presupus că vei fi rezonabilă în legătură cu asta.

– Nu se pune problema să fiu rezonabilă. Tu îi aparții ei iar eu am considerat totdeauna josnice femeile care încearcă să cucerească bărbații altor femei. Eu n-am să fac asta niciodată, așa că nici pe tine n-am să încerc să i te iau femeii pe care tu de altfel o iubești. Nu poți fi al meu... tu ești al ei.

Încruntat, ducele se ridică și se duse spre cămin, apoi reveni pășind nervos.

– Speram să nu privești astfel lucrurile și să nu ai resentimente.

– Nu știu la ce te-ai așteptat... ce fel de sentimente aș putea avea?... Pot să-ți spun că te consider foarte atrăgător... Și în plus, te-ai purtat atât de frumos cu fetele și cu mama... și cu mine... Dar... nu te iubesc! Cum aș putea?

– Iubirea nu este neapărat necesară într-o căsnicie. Ești soția mea, porți numele meu și tot ceea ce doresc este să avem o... viață normală.

– Asta numești tu viață normală?! Să faci... dragoste cu mine și... de fapt s-o dorești pe Delphine?

– Of, Dumnezeule! exclamă el. Nu înțelegi că din punctul de vedere al unui bărbat asta n-are importanță?

– Înțeleg... Dar tocmai fiindcă eu sunt... femeie, nu pot accepta să mă... atingi, știind că... iubești pe alta. Se simți total epuizată și dezamăgită când rostise ultimele cuvinte. Cu ochii în lacrimi încercă să-și exprime regretul... Îmi pare rău... Îmi pare... foarte rău. Ai fost atât de... drăguț cu noi... Crede-mă... nu pot s-o fac! Realmente... nu pot! Îl privi în ochi și-și puse mâna pe brațul lui. Te rog să mă înțelegi. Voi face orice altceva mi-ai cere. Te voi asculta... și

nu voi face niciodată vreo scenă neplăcută. Te rog însă... acum nu mă forța.

Ducele o privi în ochi dar ea nu-și coborî privirea. Inima i se zbătea nebunește în piept și gura i se uscase. Simțea că o dorea și se lupta cu dorința ei.

– Bine, Anthea, spuse el într-un târziu. Să fie așa cum dorești... Voi dormi în cealaltă cameră.

– Îți... mulțumesc. Cu adevărat... îți mulțumesc și încearcă... te rog... să mă înțelegi. Oftă adânc și-și șterse lacrimile. Îl privi din nou și clătină ușor, aprobator din cap. Ești un domn... chiar mai mult decât știam. Îi întinse mâna și el o duse la buze și o sărută prelung, apoi se ridică în picioare. Sper că nu ești foarte... supărat pe mine.

– Poate sunt mai mult dezamăgit decât supărat.

Se întoarse, ieși din cameră și închise ușa în urma lui.

Capitolul 6

Călărind din Bruxelles spre câmpul de bătălie de lângă Waterloo, Anthea se simțea mai fericită ca oricând.

De câteva zile de când era permanent cu ducele, îi era tot mai ușor să-i vorbească, să-i spună ce simțea și ce gândea.

În dimineața de după noaptea nunții se simțise stânjenită dar își dădu seama că ar fi fost o greșeală să păstreze distanța față de el și să ridice prin tăcere o barieră între ei.

Parcurgeau zilnic câte o etapă și înnoptau la reședința vreunui prieten de-al lui.

Cum ajungeau seara târziu și plecau dimineața devreme, nu era timp pentru plictiseală. Căruța cu bagaje îi însoțea, dar de obicei

mergea înaintea lor, astfel că găseau totul pregătit când ajungeau.

Împreună cu cei patru călăreți alcătuiau un cortegiu spectaculos care trezea admirația oamenilor din satele prin care treceau în goană și Anthea, așezată comod în trăsură, era măgulită să le vadă reacția.

La Dover, s-au îmbarcat pe unul din iahturile ducelui și au traversat canalul pe o superbă vreme însorită, cu o mare calmă. Pentru ea era o noutate extrem de palpitantă iar entuziasmul și verva ei erau molipsitoare și pentru duce.

Știa să fie foarte naturală și se purta cu el ca și cu o rudă foarte apropiată față de care nu trebuia să aibă nici o rezervă. Era exuberantă și glumea, reușind să-l facă să râdă de nenumărate ori. Anecdotele și povestirile hazlii pe care ea le știa de la marchiz îl distrau teribil dar mai ales îi plăcea felul în care ea știa să întruchipeze caracterele, să joace rolul diverselor personaje despre care aducea vorba.

Știa de acasă că avea și acest talent, căci de mică își distra surorile imitându-i pe cei pe care-i cunoșteau, pe vicar, pe învățător, pe dădacă sau pe oricare țăran din sat.

Ascultând-o și urmărind-o, ducele rămânea

deseori cu privirea în ochii ei scânteietori, la buzele și gropițele din obrajii ei. Luna de miere se dovedea a fi pentru el o experiență nouă, interesantă și plăcută.

La Bruxelles, descoperi în ea o elevă atentă și receptivă care asculta cu ochii larg deschiși tot ce-i explica, apoi nu se mai oprea din a pune întrebări pertinente și inteligente despre locurile pe care le vizitau.

Caii pe care îi călăreau erau acum închiriați căci ducele nu-i trecuse peste canal pe ai lui.

Anthea avea o iapă blândă, docilă, în schimb ducele călărea un armăsar vioi și nărăvaș care încă nu era suficient de antrenat. Se zbenguia încercând permanent s-o ia spre marginea drumului și ducele era nevoit să-l struneasca încontinuu. Era o provocare care nu-i displăcea și Anthea citea satisfacția pe fața lui. Amândoi erau foarte eleganți în costumele de călărie și călătoria le făcea plăcere.

În Waterloo, ducele îi arătă casa în care ducele și ducesa de Richmond au dat un bal chiar înainte de marea bătălie.

– Eram de față când ducesa l-a întrebat pe ducele de Wellington dacă el, în calitate de comandant al armatei, era de acord cu balul. Nu

numai că a fost de acord, chiar a încurajat-o și a asigurat-o că nu era nici un pericol ca balul să fie întrerupt.

– Și cum de-a fost ducele de acord cu așa ceva?

– Wellington era de părere că din punct de vedere psihologic era înțelept să arate că nu era îngrijorat în legătură cu războiul.

– Cred că avea dreptate. Aș fi vrut să fiu și eu acolo, să-i văd pe toți acei ofițeri în uniformele lor...

– Într-adevăr a fost spectaculos. Au participat Înălțimea Sa Prințul de Orange, desigur, ducele de Wellington și mulți alți ofițeri din statul major, printre care și eu. Eram lângă duce când a primit vestea că prusacii, conduși de mareșalul Blucher, care trebuia să ni se alăture, fuseseră atacați de Napoleon mai devreme decât se așteptau.

– Și ce s-a întâmplat?

– Era deja spre dimineață... Vestea a făcut rapid înconjurul sălii de bal și majoritatea ofițerilor au plecat în grabă la soldații lor. Toți doream să dăm cât mai repede piept cu dușmanul.

– Nu vă era frică?

– Deloc. Era un moral foarte ridicat, toți credeau cu tărie în victorie.

Lăsaseră în urmă orășelul și erau deja aproape de câmpul de luptă pe care avusese loc bătălia. Anthea zări mulți bărbați și chiar femei care, împrăștiați, căutau prin iarbă gloanțe, nasturi, insigne, pinteni sau bucăți de uniforme pentru a le vinde apoi ca suveniruri. Se știa că erau mulți vizitatori care veneau în Belgia pentru a vedea locurile și aceștia cumpărau astfel de obiecte.

Pe Anthea însă, n-o interesa așa ceva; dorea să știe cum se desfășurase bătălia.

– Înainte de bal, povesti ducele, fuseseră trei zile mizerabile în care, uneori, a plouat torențial. Soldații erau uzi până la piele și unii erau atât de înnoroiați încât nu li se mai vedea uniforma. Cam asta era situația când am aflat că o parte din trupele lui Blucher fuseseră zdrobite iar restul se retrăgea spre Warre. Pentru a câștiga timp, ne-am retras și noi spre nord, spre Bruxelles, sperând la o îmbunătățire a timpului. Ploua încontinuu, pământul devenise o mlaștină fără sfârșit și dacă noi eram murdari și înecați în noroi, la fel erau și francezii.

Am aflat mai târziu că Napoleon era plin de

încredere că nu vom reuși joncțiunea cu prusacii timp de două zile și a decis să pornească atacul asupra noastră.

Povestind, ducele împreună cu Anthea ajunseseră pe o culme, Saint-Jean, acolo unde Wellington avusese cartierul general. De acolo se vedea în depărtare, spre stânga fortul Siogres și satele La Haye Sainte și Hougoumont în față.

– Când și cum a început de fapt bătălia? întrebă Anthea emoționată.

– Mai întâi au fost lupte disperate pentru Hougoumont până pe la prânz, apoi în apropiere de La Haye Sainte, unde situația a devenit critică, Wellington a trimis în luptă brigada a nouăzeci și doua care rămăsese cu numai o mie patru sute de oameni după lupta de la Quatre Bras. Luptând la baionetă aceștia n-ar fi rezistat celor opt mii de francezi. Atunci, asupra acestora s-a prăvălit cavaleria grea.

– Printre ei era și tata! șopti Anthea pentru sine.

– În țipătul ascuțit al goarnelor care sunau atacul, au năvălit asupra dușmanului într-un vârtej nebunesc, într-o șarjă cum n-a mai fost în cavaleria britanică... Ducele se opri o clipă și Anthea își imagină dragonii cu coifurile lor

înălțate, cu creste din coadă de cal și pene, iar ochii i se umplură de lacrimi... Au avansat adânc în liniile franceze zdrobindu-le și punându-le pe fugă și au capturat cincisprezece tunuri. În elanul lor n-au mai ținut seama de goarnele care sunau retragerea. S-au rupt de restul armatei și în urma lor, valea s-a inundat cu alte trupe franceze... Atunci a început măcelul... din care foarte puțini au scăpat. Și-au pierdut viața două mii cinci sute de cavaleriști... În ciuda acestor pierderi... era o victorie!

– Sunt sigură că tata și-ar fi dorit să moară exact așa, spuse ea cu glasul stins și lacrimile șiroindu-i pe obraz. Își întoarse capul pentru a evita privirea soțului ei și porni în galop înainte peste câmp, bătând sub copitele calului același pământ pe care trecuse acea cavalcadă eroică.

Ducele porni în urma ei și o ajunse. O lăsă să-și șteargă lacrimile și se apropie de ea.

– Eram chiar aici, lângă copacul acela, când Wellington s-a întors spre un aghiotant și l-a întrebat cât era ora. Era patru și jumătate. „Domnilor, ne-a spus el, bătălia este câștigată și dacă prusacii ajung curând, va fi sfârșitul războiului!" N-au trecut decât câteva minute și am auzit tunurile prusace.

– A fost într-adevăr sfârșitul luptei?

– Nu, nu încă. Francezii nu erau încă înfrânți. Aripa lor dreaptă lupta încă vitejește și mulți tineri bravi și-au pierdut viața în încleștare. Pe la șapte și jumătate, aici pe colină, Wellington s-a ridicat în scări pentru a vedea până în depărtare. Printr-o spărtură a norilor o rază de soare s-a strecurat învăluindu-l într-o lumină aurie și scoțând în evidență expresia lui concentrată și plină de încredere în victoria finală. Atunci, cu un țipăt, cineva a anunțat sosirea prusacilor. A fost momentul decisiv. Wellington a scos coiful și a făcut de trei ori semn cu el spre francezi. Ultimele rezerve puteau intra în luptă. S-au auzit urale asurzitoare și cavaleria ușoară galopând năprasnic a lovit dușmanul. Nimic nu-i mai putea opri. Cu prusacii în spate, Napoleon a aruncat în luptă și ariergarda formată din veteranii călițiîn atâtea războaie. Pentru a stăvili torentul, s-au așezat în careuri, dar le-a fost imposibil să reziste. În ultima clipă, Napoleon s-a aruncat în cupeul lui și a fugit pentru a nu cădea în mâinile prusacilor... Era duminică, optsprezece iunie, la ora nouă seara; era aproape întuneric când Wellington și mareșalul Blucher s-au apropiat

unul de altul, au descălecat și s-au salutat. Napoleon era, în sfârșit, înfrânt!

– Dar cu ce preț?! Tata...

– Și alți cincisprezece mii de englezi. Iar francezi, douăzeci și cinci de mii.

– Urăsc războiul! exclamă Anthea.

– La fel a spus și Wellington și la fel am spus și eu.

Anthea își întoarse iar calul spre câmpie. Simțea parcă fantomele acelor morți călărind lângă ea.

Și deodată, poate că simțindu-i emoția, iapa porni în galop. Imediat trase de frâu și reuși s-o strunească. Se uită peste umăr unde se aștepta să-l vadă pe duce, dar acesta n-o urmase. Îl zări la oarecare distanță, prăbușit lângă armăsarul care era și el trântit la pământ.

Alarmată, călări în grabă spre el. Armăsarul care probabil alunecase cu piciorul într-o groapă de obuz, tocmai reușea să se ridice în picioare, dar ducele zăcea nemișcat.

Anthea descălecă, se repezi spre el și-l întoarse pe spate. Era inconștient, ochii îi erau închiși, iar fruntea cu urme de noroi pe ea, sângera în locul în care se lovise în cădere.

O cuprinse deznădejdea, neștiind ce să facă. Îl

zări apropiindu-se pe unul dintre cei pe care-i văzuse mai devreme căutând pe câmp și un licăr de speranță îi încolți în inimă.

*
* *

Treptat, ducele își recăpătă cunoștința și întredeschise ochii, dar din poziția din care era nu vedea decât cerul. O auzi pe Anthea vorbind franțuzește și apoi răspunsul unui bărbat, într-un dialect mai greu de înțeles.

– Ai spus că vrei trei ludovici ca să mergi să aduci ajutoare. Eu îți voi da cinci, dacă te grăbești. Haide, mergi mai repede!

– Voi lua unul din cai ca să ajung mai repede.

– Nu, n-ai să faci asta, refuză Anthea cu fermitate. N-am nici o garanție că te întorci.

– Va trebui să aveți încredere.

– N-am nici o încredere.

– Și ce veți face dacă voi lua unul din cai?

– Te voi împiedica, răspunse ea stăpână pe situație.

Ducele îi simți mâna în buzunarul hainei de unde scoase un mic pistol pe care-l avea cu el tot timpul de când porniseră în călătorie.

– O, stați așa! Văd că sunteți o războinică.

– Trebuie să fiu așa cu un hoț ca tine. Pleacă și întoarce-te repede dacă vrei banii.

Ducele îl auzi pornind în fugă, apoi o simți pe Anthea oftând ușurată și abia atunci își dădu seama că stătea cu capul în poala ei.

– Vom... pleca până să se... întoarcă, reuși el să spună cu oarecare dificultate.

Anthea, care nu observase că el își revenise, scoase un țipăt de bucurie.

– A, cum te simți? Ți-e mai bine? Mi-a fost teamă că ți-ai rupt ceva.

– Nu cred, mă simt bine... Să mai stăm o clipă, două... și vom pleca.

– Crezi că vei putea?

– Cu siguranță... Ajută-mă... să mă ridic.

Ușor de zis, greu de făcut căci deși n-ar fi vrut să admită, se simțea foarte amețit. Reuși cu mari eforturi să se cațăre în șa și cu prudență o porniră înapoi spre Bruxelles.

Anthea vedea că el nu se simte bine și se mira că rezista să se țină în șa. Armăsarul șchiopăta și erau nevoiți să meargă mai încet dar în cele din urmă ajunseră la un medic. Din fericire, ducele scăpase cu o contuzie și o zgârietură pe care doctorul le spălă și le tratâ cu competență.

– Va fi bine în două-trei zile de stat în pat, o asigură doctorul pe Anthea. A fost o căzătură serioasă și a avut mare noroc că nu și-a rupt nimic.

*
* *

Într-adevăr, după două zile, ducele se simțea mai bine și Anthea încetă în sfârșit să-și mai facă reproșuri că accidentul avusese loc din cauza nesăbuinței ei de a galopa pe câmpia plină de gropi. Pentru a-i face mai suportabilă convalescența încerca să-l amuze și să-i facă mici surprize când se întorcea din oraș.

– Ți-am adus niște delicatese, îi spuse ea veselă.

Se așeză pe pat și scoase capacul unei cutii de carton în care erau așezate frumos celebrele specialități de patiserie belgiană. Nu vrei să guști una?

– Nu prea am poftă acum.

– Iar eu, abia mă mai abțin! Dacă tu nu vei mânca, voi fi obligată să le mănânc eu pe toate și dacă voi ajunge o grăsană, tu vei fi vinovat!

Ducele o privi fascinat cum mușca cu poftă

dintr-o prăjitură din care crema de cafea i se prelingea pe degete.

– Mm...Lui Phebe i-ar fi plăcut la nebunie. Sunt grozave!

– Sper că nu sugerezi să-i ducem acasă din ele.

Anthea clătină capul ca și cum ar fi evaluat acea posibilitate.

– Nu știu dacă ar rezista până acasă.

– Te asigur că nu.

– Păcat! Sunt cu siguranță cele mai delicioase prăjituri pe care le-am mâncat vreodată.

Ducele închise ochii și făcu o ușoară grimasă de durere.

– Vai... Nu te simți bine? Sper că nu-ți fac rău cu pălăvrăgeala mea.

– Nu, deloc... ,Am obosit să stau în pat și mâine voi încerca să mă scol.

– Nu, nu! Să nu faci asta! se alarmă ea. După o asemenea lovitură la cap, trebuie să te refaci complet. Altfel... cine știe?

– Nu cred că ar conta prea mult.

– Cum să nu?! Doar nu vrei să fii tăticul unor tâmpiței?!

Ducele râse amuzat de îngrijorarea ei.

– Ai dreptate. Uite, la asta nu m-am gândit.

Anthea sări de pe pat, puse cutia cu prăjituri pe masă și se duse la fereastră.

– O, a venit flașnetarul!... Are o maimuțică cu hăinuță roșie... Aș vrea să vadă și fetele o astfel de năzdrăvănie!

– Păcat că nu știi să desenezi. Ai fi putut să faci desene cu tot ce ai văzut interesant.

Anthea inspiră adânc și încremeni, îngrozită. Îi trecu fulgerător prin minte ideea de a-i spune tot adevărul. Oare cum ar fi reacționat? Ce ar fi spus?

I se păru imposibil. Ar fi fost, precis, furios și n-ar fi iertat-o niciodată.

Își spuse că în timpul călătoriei deveniseră prieteni dar nu însemna că el nu se gândea la contesă și nu număra zilele până s-o vadă din nou. Era aproape sigură că o dată întorși în Anglia el își va relua viața de dinainte, cu prietenii, petrecerile și interesele lui... iar ea va apărea desigur alături de el în mod formal în anumite ocazii pentru a păstra aparențele. Se întristă și regretă că ușurința cu care își vorbeau acum și plăcerea de a fi împreună se datora faptului că erau singuri în această lună de miere convențională de care probabil el nu putea scăpa.

– La ce te gândești, Anthea?

Tresări la auzul vocii lui și realiză că tăcea de mult timp.

– Aa... urmăream maimuța.

– Și ți-e sigur dor de surorile tale... Cred că e pentru prima dată în viață când sunt cu o femeie iar ea tânjește după compania altcuiva.

– Ți se pare... Adevărul este că mi-a făcut plăcere să stau în preajma ta, și tot ce mi-ai povestit... mai ales acolo pe câmpul de luptă, m-a emoționat...

Se simțea că vorbea sincer și ducele încetă să mai zâmbească și deveni foarte serios.

– Și mie mi-a făcut plăcere să fiu cu tine, mărturisi el cu glas grav.

– Într-adevăr? Știi, mi-a fost teamă că te plictisesc. Tu ai atâta experiență de viață... Ai trăit din plin în timp ce eu n-am făcut nimic.

– Nu-i așa! Ai gândit și ai simțit. Când eram acolo pe câmp și te gândeai la tatăl tău, mi-am dat seama că ești capabilă de sentimente adânci.

– Da, pe tata l-am iubit foarte mult, dar acolo nu m-am gândit numai la el. Mă gândeam la toți acei bărbați care au murit și la soțiile, mamele și iubitele lor care au plâns amarnic pierderea lor.

– Vezi? Așa cum spuneam, ești o femeie sensibilă și asta e foarte important pentru că cele mai multe dintre femei nu sunt capabile de sentimente profunde.

– Poate că așa sunt femeile pe care le-ai cunoscut tu... Mama însă, a suferit cumplit când tata a murit. O parte din ea a murit de asemenea; atât de mult l-a iubit... dacă i-ai fi văzut împreună ți-ai fi dat seama cum arată dragostea adevărată.

– Și asta speri să găsești și tu... bănuiesc.

Anthea privea în gol, fără să răspundă imediat.

– ... Fiecare... are vise secrete.

– Iar ale tale s-au năruit din cauza mea. Îmi pare rău.

Anthea oftă adânc, dar după o clipă se scutură să-și gonească tristețea și gropițele din obraji îi reapărură.

– Nu se poate! Îți imaginezi ce-ar mai râde prietenii tăi din lumea bună dacă te-ar auzi? Să-ți ceri tu scuze că te-ai însurat cu Micuța Domnișoară Nimeni de Nicăieri, o fată fără zestre, care ar trebui să mulțumească în genunchi zeilor că i-au dat norocul s-o ia de nevastă un duce adevărat?!

– Dacă mai vorbești vreodată așa, jur că te bat!

– Ha, ha! Va trebui să mă prinzi mai întâi și de

asta nu vei fi în stare până ce nu ți se vor vindeca rănile pe care le-ai primit chiar la Waterloo.

Se strâmbă la el și înainte ca el să-i poată răspunde, o zbughi afară din cameră lăsându-l râzând cu poftă.

Era conștient că ingenuitatea și buna ei dispoziție îi făceau foarte bine. Ar fi fost un chin să stea în pat cu o durere de cap persistentă, fără s-o aibă pe ea în preajmă. De fiecare dată când ieșea, aștepta cu nerăbdare ca ușa să se deschidă și ea să reapară.

Contuzia și rana evoluau bine dar din cauza durerilor de cap, plecarea din Bruxelles a trebuit să fie animată, în ciuda intenției lui. Anthea refuza cu hotărâre să pornească la drum fără ca el să se fi refăcut complet și fără ca doctorul să garanteze că era în afara oricărui pericol, astfel, că mai rămăseseră încă o săptămână la Bruxelles.

Cu câteva zile înainte de plecare, ieșiră la cumpărături în oraș căci Anthea dorea să le facă fetelor și mamei ei câte un cadou.

– Ia spune-mi, cât ești de bogat, ca să știu ce să cumpăr, îl provocă ea glumind pe soțul ei.

– Mai întâi, să știu ce vrei să cumperi și apoi vom vedea dacă ne putem permite, se eschivă el diplomatic de la un răspuns precis.

Găsiră un costum nostim de țărăncuță pentru Phebe și o rochie pentru Thais, pentru Chloe o pălărie și pentru mama ei un tablou.

– Pentru tine ce cumpărăm? o întrebă ducele după ce o asigură că nu-l ruina tot ceea ce dorea pentru familia ei.

– Pentru mine? se miră ea făcând ochii mari. Nu doresc nimic. Am primit de la Delphine toate acele rochii superbe care îmi sunt de ajuns.

– Îți vin într-adevăr minunat! Ce diferență între felul în care ești acum îmbrăcată și acea primă apariție la Almack's.

– N-ai uitat-o? Nici eu; te-am urât!

– M-ai urât? exclamă el realmente surprins.

– N-ai vrut să dansezi cu mine și când ai făcut-o, numai fiindcă Delphine te-a rugat, ai avut o mutră plictisită care m-a făcut să mă simt îngrozitor. Ai fost un nesuferit.

– Recunosc că nu m-am purtat elegant. A fost chiar o impolitețe și acum îmi pare rău că te-am făcut să suferi.

– Tocmai de aceea... Se opri și-și mușcă buza dându-și seama ce era să spună, exact ceea ce nu trebuia, și anume că resentimentul din seara aceea cauzase caricaturizarea lui.

Ducele îi observă fâstâceala și o privi cu atenție.

– Ce voiai să spui?

– Tocmai de aceea m-am bucurat că nu m-ai invitat și la alt dans, răspunse ea fără a reuși să-l convingă că spusese adevărul.

După cele câteva zile în plus de odihnă, ducele jură că era complet restabilit deși uneori, când era obosit, îl mai durea capul.

– N-am să te las să mă mai cocoloșești. Tu și valetul meu sunteți niște babe. Uitați că am fost soldat și m-am obișnuit să îndur suferința, atunci când e nevoie, o certă el pe Anthea.

– Uiți că ai îmbătrânit? îl tachină ea. Ce puteai să faci când erai tânăr, nu mai poți acum când ești între două vârste.

– Am să-ți arăt ce pot, de exemplu, să-ți dau bătaia pe care ți-am promis-o.

O prinse de brațe și încercă s-o tragă spre el, iar Anthea, prefăcându-se îngrozită, începu să se zbată ca să se elibereze.

– Nu, nu! Să nu faci asta! Nu trebuie să-ți supraapreciezi puterile. Ai uitat că ești slăbit?

– Mai și îndrăznești să spui că sunt slăbit. Îți arăt eu ție! O apucase de mijloc, astfel că acum ei îi era imposibil să scape. Uite, vezi? Acum ești prizoniera mea. Va trebui să decid dacă să te bat sau dacă să te sărut.

Se opriră deodată din râs și privirile li se întâlniră rămânând nemișcate. Anthea simți că se întâmplă ceva ciudat, ceva necunoscut până atunci, ca o vrajă, ca o atracție magnetică. Îi era greu să respire și inima îi bătea nebunește și asta, nu din cauza agitației.

Apoi, ducele o eliberă brusc din strânsoare și într-o clipă ea se dezmetici.

– Cred că... e ora pentru ceai, murmură ea emoționată și fugi din cameră.

*

* *

Plecară din Bruxelles peste două zile și ajunseră la Londra fără nici un incident. Petrecură o noapte la Canterbury pentru a nu se forța să călătorească într-o singură zi de la Dover la Londra și ajunseră astfel la reședința Axminster la ora patru după-amiază.

– Bine ați venit acasă, Înălțimea Voastră, o salută majordomul pe Anthea când păși în holul imens pardosit cu marmură.

– Totul este în regulă, Dorkins? se interesă ducele care venea cu câțiva pași în urma ei.

– Totul, Înălțimea Voastră! Ceaiul este

pregătit în bibliotecă; sau poate preferați vin?

– Cred că acum ar merge puțin vin, răspunse Anthea în locul ducelui. Sunt sigură că te simți obosit după călătorie.

– Deloc; dar vinul ne-ar face bine oricum.

Biblioteca era în partea din spate a reședinței și dădea spre grădină. De fapt, nici nu era o bibliotecă propriu-zisă ci o cameră de zi spațioasă în care ducelui îi plăcea să stea de obicei. Pe masă, lângă ceainic era o farfurie cu sandvișuri și o tavă cu plăcintă și cu diferite prăjituri.

– Poate că ți-e foame. Servește-te! o îndemnă ducele făcând un gest cu mâna spre masă în timp ce Dorkins turna șampanie în pahare.

– Este chiar ora la care și acasă luam ceaiul și mâncam pâine prăjită cu unt sau prăjituri crocante. De aceea mi-e foame acum.

– Dacă mai doriți ceva, trebuie doar să sunați, murmură Dorkins retrăgându-se. Au sosit mai multe scrisori. Le-am pus pe masa din colț împreună cu cadourile care au venit după plecarea dumneavoastră. Unele sunt trimise din Yorkshire.

Anthea se întoarse și abia acum observă masa încărcată din colțul camerei.

– Yorkshire! exclamă ea. Precis este o

scrisoare și pentru mine de acasă. Se repezi spre masă și găsi ușor, așa cum se aștepta, două scrisori, una cu scrisul mamei și cealaltă cu scrisul Thaisei.

– A, grozav! Vom ști acum dacă au primit scrisorile pe care le-am trimis din Belgia.

Luă scrisorile și se întoarse să se așeze pe canapea. Ducele, care o urmase, stătea și privea grămada de cadouri care fuseseră despachetate de către valeți și apoi aranjate, fiecare cu cartea de vizită a celui care le trimisese.

– Iarăși servicii de porțelan! mormăi el plictisit.

– Ascultă ce-mi scrie Thais! strigă Anthea. A fost încântată de recepție deși fără noi a fost, cum spune ea, ca un „Hamlet" fără prinț. Phebe a mâncat șase felii din tortul de nuntă și mi-a fost rău tot drumul spre casă... Ah, ascultă ce scrie: Toți au spus că voi ați fost cel mai frumos cuplu pe care l-au văzut vreodată. Ducele a fost atât de chipeș încât mai multe femei erau gata să leșine când vă întorceați de la altar iar tu, draga mea erai superbă, ca o zână din povești. Am fost toate foarte mândre de tine. Să vă întoarceți cât mai curând. Ne este dor de tine și vrem să știm totul despre luna de miere.

Mama spune că este perioada în care poți ajunge în „binecuvântata insulă a fericirii".

Cu toată dragostea noastră, a ta soră afectuoasă, Thais.

Era și un post scriptum pe care era pe punctul să-l citească dar se opri la vreme, citind fulgerător primele cuvinte.

Au mai sosit câteva caricaturi și bănuind că ți-ar plăcea să le vezi, le-am trimis în aceeași cutie cu un colier oribil pe care ți l-a trimis un văr despre care nici una dintre noi nu știe nimic. Caricaturile sunt foarte nostime și împreună cu Chloe ne-am distrat de minune când le-am văzut!

Împături în grabă scrisoarea și o băgă în buzunarul rochiei. Pentru prima dată își dădu seama că darurile de nuntă fuseseră despachetate și un fior cumplit de frică o străbătu din creștet până-n tălpi. Se repezi spre celălalt colț al camerei, acolo unde ducele rămăsese lângă masa încărcată, sperând că se mai putea salva.

Ducele tocmai terminase și el de citit o scrisoare pe care i-o întinse cu un gest automat, lipsit de vlagă.

– Poate că ai vrea să explici ce-i cu asta! o invită el cu un gest pe care abia îl putea recunoaște.

Anthea luă scrisoarea și cuvintele îi biciuiră dureros ochii.

Dragă domnișoară Dale,

Adaug la această scrisoare copiile celorlalte opt caricaturi care au fost publicate împreună, având în vedere cererea mare pe care au realizat-o primele două. Cred că vă face plăcere să aflați că „Dragostea pisicuțelor" s-a vândut deja în mai mult de trei sute de exemplare. Vă rugăm să ne mai trimiteți din desenele dumneavoastră, cât de curând posibil.

Cu respect, Hannah Humphrey.

Fără să scoată o vorbă, Anthea se uită la duce și când văzu expresia feței lui, scoase un țipăt de disperare. Mototoli scrisoarea în pumn și, speriată cum nu mai fusese niciodată, ieși alergând din cameră.

Capitolul 7

Ajunse, abia mai putând respira, în dormitor unde trei servitoare despachetau deja bagajele. Își zări pe spătarul scaunului pelerina și boneta de călătorie și-n apropiere valiza în care avea obiectele cele mai necesare. Fără să mai stea pe gânduri, aproape inconștient, își puse boneta și pelerina și ceru uneia dintre fete să-i ducă jos valiza.

În hol, întâlni un lacheu și-l rugă să-i facă rost de o birjă. Ascultător, acesta ieși în stradă și peste câteva minute, Anthea se îndepărta de reședința Axminster și de duce.

Îi spuse vizitiului s-o ducă la Islington de unde să ia diligența spre casă, dar când se mai liniști puțin își dădu seama că în Yorkshire ar fi căutat-o ducele prima dată. Se temea de mânia lui dar voia

să evite s-o supere pe mama ei. Știa cât de afectată ar fi fost să afle că-și ironizase nașa și provocase toată succesiunea dezastruoasă a evenimentelor în care fusese prinsă ca într-o capcană.

Când ajunse la Islington se răzgândi să mai meargă acasă în Yorkshire. Își amintise de dădaca ei bătrână și se hotărî să meargă să stea la ea. Nimeni n-ar fi bănuit că era acolo și în câteva săptămâni, cu siguranță lucrurile se vor limpezi și ar fi putut să se întoarcă la viața ei de dinainte.

Călătorind spre Cumberton în Worcestershire unde locuia dădaca, analiză încă o dată situația și încercă să evalueze consecințele și perspectivele.

Deși îi era efectiv frică de duce, regreta că ratase o prietenie atât de sinceră și de agreabilă. Apoi, simțind cât de dureroasă i se părea această pierdere își dădu seama că de fapt, avea față de el un sentiment mult mai adânc, mai tulburător.

– Doamne... îl iubesc! Îl iubesc, fără nici o îndoială, își spuse ea văzând în sfârșit limpede ceea ce până atunci se ferise să vadă.

Diligența ajunse la un han al poștei unde trebuia să înnopteze. Camera mică de la mansardă în care era cazată era foarte diferită de luxul în care se răsfățase în luna de miere. Acum însă, nu

confortul sau luxul camerelor de atunci îi lipsea. Totul i se păruse atât de fascinant numai pentru că el fusese cu ea.

Cum de nu-și dăduse seama până acum? Cum de n-a înțeles mai repede, când inima îi bătea năvalnic ori de câte ori îl vedea, când stând alături de el în trăsură sau ascultându-i explicațiile, simțea o încântare de nedescris?

Oare la ce se referea el atunci când îi spusese că era important faptul că avea sentimente profunde? Important pentru cine? Și de ce?

În întunericul camerei, dragostea pe care o simțea pentru duce i se păru o tortură. Cum ar fi putut bănui ea așa ceva? Dacă ar fi știut, nu s-ar mai fi dus niciodată la Londra, numai ca să evite agonia și disperarea pe care o simțea.

Acum regreta că nu-l lăsase s-o facă cu adevărat soția lui, așa cum dorise în acea noapte. Dacă ar fi sărutat-o, dacă ar fi strâns-o în brațe, ar fi avut măcar amintirea unor clipe la care ar fi putut să se gândească în anii goi care urmau.

Cu ochii umezi, își simți inima tânjind după un sărut. Măcar un singur sărut!

*

* *

Călători aproape toată ziua ca să ajungă cu diligența la Pershore în Worcestershire și de acolo cu o căruță până la Cumberton.

Era un sătuc, așa cum îl descria deseori dădaca, cu câteva case acoperite cu stuf, lângă un imaș. În apropiere exista un han străvechi numic „La Pelican" și un eleșteu în care odinioară, în evul mediu, erau înecate vrăjitoarele.

Anthea coborî chiar la han, unde căruțașul adusese câteva butoiașe cu bere. Zări și-l chemă la ea pe un băietan din apropiere care părea să nu aibă nici o treabă.

– Care e numele tău?

– Billy mă cheamă, doamnă.

– Spune-mi, Billy, știi care este casa bătrânei doamne Tuckett?

– E la capătul satului, doamnă.

– Vrei să mă ajuți să-mi duc valiza până acolo? Îți voi da doi penny.

Porniră pe singura uliță spre marginea satului și Anthea observă la ferestrele caselor câteva fețe surprinse să vadă o străină atât de elegantă.

– Cred că o cunoști pe doamna Tuckett?

– Îhî. O cunosc, dar a murit.

– Nu se poate! Vrei să spui că a murit sora ei, doamna Cosnet, care știam că e bolnavă.

– Amândouă au murit, insistă Billy. Domnișoara Tuckett a fost îngropată acu' două săptămâni.

– Nu-mi vine să cred! exclamă Anthea consternată.

Știa de la dădaca lor că sora ei care rămăsese văduvă era bolnavă; chiar de aceea plecase din Yorkshire ca s-o îngrijească. Le scrisese periodic, câteva scrisori din care aflaseră că era mai bine. Și acum, erau moarte amândouă! Avusese senzația că veșnic o va găsi aici pe buna femeie care o crescuse și care era oricând gata s-o ajute.

Era o lovitură la care ea nu se aștepta.

– Doamne, ce mă fac acum? se întrebă ea, derutată.

– Vecina ei, doamna Weldon, are cheile de la casă, se grăbi Billy să-i ofere o idee salvatoare.

– Hai să mergem să vedem.

Curând, Anthea află că tot satul o așteptase. Vicarul apăru și el imediat și o informă mai exact care era situația.

– Dădaca dumneavoastră a fost o femeie foarte harnică și cumsecade. Precis ați primit scrisoarea ei, pe care v-a trimis-o când a căzut pe neașteptate la pat. După cum știți, spunea că dacă se întâmplă să moară, casa și tot ce se află

în ea să fie ale dumneavoastră și ale surorilor dumneavoastră, dacă țin bine minte: Thais, Chloe și Phebe.

– Așa e! confirmă Anthea bucurându-se că ultima dorință a dădacei îi era atât de favorabilă, mai ales în situația în care se afla. Era bucuroasă că vicarul o numea domnișoara Forthingdale, astfel că nu era obligată să-și dezvăluie identitatea; și ca lucrurile să rămână așa, își scoase pe furiș verigheta de pe deget.

– Sunt sigur, domnișoară Forthingdale, că nu veți dori să vă stabiliți în Cumberton, așa că dacă vreți să vindeți casa sunt sigur că vă voi găsi un cumpărător, propuse vicarul.

– Vă mulțumesc, dar pe moment vreau să rămân să fac ordine și curățenie.

– Foarte bine, domnișoară Forthingdale; nu trebuie să vă grăbiți. E înțelept să dormiți înaintea oricărei decizii, o sfătui vicarul zâmbind.

Anthea descoperi îndată că nu prea avea ce curăța sau pune în ordine. Dădaca fusese până în ultimele clipe harnică și meticuloasă așa cum o știa și casa era ca un pahar.

După moartea ei, doamna Weldon, vecina, avusese grijă de cele două pisici, care simțind prezența ei s-au întors la vechea lor locuință și

deja își cereau drepturile. Oricum, se apropia ora cinei și Anthea făcu focul în soba de gătit.

– Cina nu e gata încă, ar trebui să așteptați nițel, le spuse ea pisicilor care mieunau și o priveau cu ochii lor verzi.

Trecură câteva zile și Anthea se adaptă într-un fel cu noua ei existență. În fiecare zi, ieșea în spatele casei și stropea straturile cu gălbenele și gura leului. Se apuca apoi de gătit, oricât de deprimată ar fi fost, căci Antoniu și Cleopatra, cele două pisici, protestau zgomotos dacă meselor lor întârziau. Se bucură de prezența lor, căci altfel liniștea și singurătatea, aproape totale, ar fi fost insuportabile.

Acum, în cratița de pe foc se frigea un iepure și mirosul îmbietor le făcea pe cele două tovarășe de viață și mai nerăbdătoare.

În zilele care trecuseră de la fuga ei din Londra, gândul la soțul ei era ca un pumnal de nefericire într-o rană. Se întreba dacă el îi simțea lipsa, sau poate că era bucuros că scăpase de ea. Probabil că acum se distra din nou cu contesa și presupunea că soția lui era probabil acasă la mama ei, în Yorkshire.

Trebăluind prin bucătărie, zării ochii verzi al Cleopatrei și-și aminti iar de caricatura buclu-

casă. Pentru prima oară se mira că fusese atât de inconștientă și parcă auzi ultimele vorbe ale ducelui prin care îi cerea explicații. Ce explicații? Mai aveau rost explicațiile? Conta doar că n-ar fi putut-o ierta cu toate explicațiile pe care i le-ar fi dat.

Ochii i se umeziră ca de atâtea ori când se gândea la el. Dar nici plânsul nu-i era de nici un folos. Nervoasă, își șterse ochii și amestecă în mâncarea din cratiță.

Se auzi o bătaie în ușă și se miră că Billy se întorsese atât de repede cu cumpărăturile pe care-l rugase să i le facă. Deschise ușa și încremeni, mută de uimire. În fața ei stătea ducele, soțul ei, Garth, duce de Axminster!

– Bună seara, Anthea.

Era incapabilă să răspundă și acum, după atâta timp de când nu-l văzuse, i se părea și mai chipeș și mai atrăgător decât și-l imagina.

– Aș vrea să intru... dacă-mi dai voie, spuse el după câteva clipe în care și el își simți inima bătându-i năvalnic în piept.

Cu un pachet în brațe, apăru și Billy.

– O, ce cal fain!

– E calul meu, Hercules! Chiar mă întreb ce să fac cu el; ar avea și el nevoie de puțină îngrijire.

Abia acum Anthea făcu un pas afară și văzu

priponit de unul din ostrețele gardului armăsarul negru cu care venise ducele.

– Billy, să duci calul la... domnul Clements... Roagă-l din partea mea... să-l pună la el în grajd... și să-i dea ceva nutreț. Anthea era încă emoționată și nu-și revenise din surpriză.

– Desigur, doamnă așa o să fac, acceptă Billy bucuros de noua însărcinare. Luă calul de căpăstru și porni spre una din casele din apropiere.

– Clements... a fost un lacheu... înainte de a se pensiona. Calul va fi... bine îngrijit de el, îl asigură Anthea pe duce. Intră apoi în bucătărie și puse pe masă pachetul adus de Billy.

– Văd că e foarte plăcut aici, îi spuse ducele care o urmase. Se vede că dădaca are grijă să te simți bine.

– Dădaca... a murit.

– A... îmi pare rău. Și cum, stai singură aici?

– D-da.

Îndrăzni să se uite cu coada ochiului spre el și când văzu că el aproape atingea cu capul grinzile groase de stejar ale tavanului realiză cât de mică era căsuța în care trăia.

– Am călărit destul de mult și... aș vrea să beau ceva.

– Desigur... Am niște cidru și când Billy se întoarce ar putea să-ți aducă și altceva de la han.

– Mă mulțumesc cu cidrul... dacă e bun.

Se așează pe un scaun de lemn, lângă masă, iar Anthea scoase din bufet o sticlă și un pahar fără picior pe care le puse în fața lui. Ducele își umplu paharul iar ea să duse să mai amestece în mâncarea de pe foc.

– Imediat este gata... Pot să-ți ofer niște friptură de iepure, dacă vrei.

– N-am mâncat nimic de la prânz așa că ar fi grozav ceea ce-mi oferi... Deja miroase apetisant!

Anthea scoase dintr-un sertar o față de masă curată pe care așeză o farfurie, o furculiță și un cuțit.

– Aș dori să mănânci și tu cu mine. Nu-mi place să fiu singur la masă.

Docilă, mai puse pe masă o farfurie și un tacâm, apoi scoase din cămară o pâine și o farfurie cu o bucată de unt.

– Începe să arate foarte bine.

– Mai am și puțină brânză și câțiva fragi... și cam asta-i tot.

– Mi-e prea fome ca să fac nazuri, glumi el... Aștept cu nerăbdare iepurele.

Anthea ieși în grădină și se întoarse cu o salată și câteva roșii.

– Cum m-ai găsit? îndrăzni ea să întrebe în timp ce tăia și spăla legumele.

– Mi-a spus Thais unde să te caut.

– Thais!?...Cum ai fost... până în Yorkshire?

– Credeam că ai plecat acasă, dar când am văzut că nu erai acolo, am devenit prudent.

– Nu i-ai spus nimic mamei?

– Nu, bineînțeles că nu. Mi-am dat seama că ar fi alarmat-o inutil și atunci am luat-o deoparte pe Thais și i-am spus adevărul... Ea a bănuit imediat că ai venit aici... și iată-mă!

– Dumnezeule! Calătorești de o săptămână întreagă. Nu te-au chinuit din nou durerile de cap?

– Ba da; câteodată când mă forțam să fac mai mult decât era absolut necesar.

– Îmi... îmi pare rău! Se simțea stânjenită, chiar rușinată pentru că-i făcuse din nou neplăceri silindu-l să călătorească atâta drum când abia se întorsese de pe continent. Ar fi avut nevoie de odihnă și el pornise fără ezitare în căutarea ei.

Iepurele era gata și Anthea îl puse pe masă. Își aminti că în bufet zărise o sticlă cu oțet. Adăugă

puțin la salată, apoi se așeză și ea la masă.

– Este delicios! exclamă ducele după primele înghițituri. Și nu cred că mi se pare așa deoarece sunt mort de foame.

Anthea ciugulea și ea câte puțin din bucata pe care și-o pusese în farfurie, mai mult ca să-i facă lui plăcere, căci din cauza emoției nu avea poftă de mâncare. Le dădea câte o bucată și lui Antoniu și Cleopatrei, care se agitau pe sub masă și li se frecau de picioare pentru a-și face simțită prezența și să nu fie neglijate.

Ducele mânca deja din a doua porție cu care se servise când se auzi o bătaie în ușă.

– Trebuie să fie Billy. A venit să spună ce a făcut cu calul.

– Dă-i mărunțișul ăsta, spuse ducele întinzându-i câteva monede din buzunar.

– Nu vrei să-ți mai aducă ceva de băut de la han?

– Nu vreau să risc, glumi el bine dispus.

Anthea îi întinse banii lui Billy, care făcu ochii mari, încântat.

– Pentru azi, nu mai e nimic de făcut.

– Atunci, noapte bună, doamnă. Oi veni mâine dimineață să vă aduc ouă.

Ducele termină de mâncat aproape tot

iepurele și puse oasele jos pe o farfurioară pentru pisici. Gustă apoi din feliuța de brânză și câțiva fragi.

– Regret că nu ți-am putut oferi o masă mai bogată, se scuză Anthea în timp ce strângea farfuriile și tacâmurile de pe masă. Poate că vei mai găsi ceva de mâncare la Pershore, sau altundeva unde vei înnopta.

– Cee?... Ești oare atât de crudă, să vrei să-l chinuiești pe bietul Hercules să mă ducă în altă parte?... De mine, care sunt dărâmat de oboseală, ce să mai vorbesc? adăugă cu o notă de amuzament în glas. Nu! În noaptea asta nu mai plec nicăieri. Se uită în jurul lui prin mica încăpere, destul de înghesuită, și adăugă: Nu-mi pasă nici dacă dorm pe jos. Am dormit în condiții și mai grele când am luptat în Portugalia.

– Asta e o sugestie ridicolă și știi bine că n-aș accepta-o, protestă ea contrariată. Voi dormi eu în fotoliu și-ți voi arăta unde vei dormi tu.

Se îndreptă spre scărița îngustă, în spirală, care urca chiar de lângă ușa de la intrare și pe care el până atunci nici nu o luase în seamă.

Ducele o urmă curios.

– Fii atent la cap! îl preveni ea. Chiar și eu mă strecor cu greu până sus.

Încăperea, parcă mai mică decât cea de jos, avea două ferestruici romboidale și era în întregime ocupată de un pat imens la vederea căruia ducele făcu ochii mari de uimire. Anthea îi văzu figura și pentru prima dată de la sosirea lui, chicoti ușor înveselită.

– Surprinzător, nu-i așa?

– Într-adevăr!... Inexplicabil, chiar ciudat!

– Cumnatul dădacei mele era un uriaș care cântărea peste o sută treizeci de kilograme și fiindcă veșnic se simțea incomod într-un pat obișnuit, și l-a construit singur pe acesta. L-a făcut din stejar ca să reziste iar salteaua a umplut-o cu pene de gâscă... Gropițele din obrajii Antheei reapărură în sfârșit, spre marea satisfacție și bucurie a ducelui. Când eram mici, continuă ea, dădaca ne povestea că sora ei a cusut câte două cearșafuri obișnuite pentru a face așternuturile și la fel a făcut și cu păturile. L-am numit „patul uriașului" și acum când l-am văzut mi-am dat seama că n-am greșit...

– E un pat grozav care evident ne rezolvă problema, aprecie ducele.

– A ta, în orice caz. Nu cred că există un pat așa de mare la reședința Axminster.

– Sigur că nu, și tocmai de asta spuneam că

ne rezolvă problema... Anthea îl privi întrebătoare, nevrând să înțeleagă spusele lui. Nu există nici un motiv pentru care unul din noi să se chinuiască să doarmă jos. Tu vei dormi pe o jumătate, eu pe cealaltă, și ne vom imagina că suntem unul în Franța și celălalt în Anglia iar între noi vom presupune că se află Canalul Mânecii... Asta ca să te liniștesc... O privi provocator printre gene, urmărindu-i reacția. Este o soluție rezonabilă, continuă el, și dacă mâine vei dori să plec, mă voi muta la Pershore sau oriunde altundeva... Acum însă, nu mai pot să plec.

– Bine... foarte bine, acceptă ea după ce cumpăni câteva clipe propunerea lui. Cum spuneai... între noi va fi Canalul Mânecii! În plus, cred că e bine să-ți atrag atenția că cei din sat mă consideră domnișoara Forthingdale.

– Le vom da precis subiect de bârfă... mai ales dacă nu-ți vei repune pe deget verigheta.

Anthea se fâstâci, surprinsă că el observase lipsa inelului și încercă să se explice.

– Vicarul mi s-a adresat spunându-mi „domnișoara Forthingdale" și... mi s-a părut complicat să-i explic... că am alt nume.

– Mă tem că vicarul va avea neapărat nevoie

de explicații după noaptea asta, spuse el zâmbind cu tâlc în timp ce se întorcea spre ușă. Voi merge acum până la Hercules ca să-mi iau din buzunarul de la șa trusa de bărbierit și... ce mai am pe acolo. Când mă întorc aș vrea să mă spăl. Presupun că numai jos se poate, așa că sugerez ca tu să te culci. Dacă adormi până urc eu, voi avea grijă să nu te trezesc.

– Bine... e bine așa, îl aprobă ea cu jumătate de glas. Îl simțea foarte hotărât și înțelegea că nu avea de ales decât să i se supună.

Aplecându-și capul, ducele ieși și coborî cu precauție scara îngustă. Anthea își puse palmele pe obraji simțind că-i ardeau. Auzi ușa închizându-se și coborî și ea în grabă să pună o oală cu apă pe sobă. Se întoarse apoi în dormitor și începu să se dezbrace.

Afară se întuneca. Pe cerul violet mai strălucea o ultimă amintire a razelor aurii. Se simțea miros de ierburi și pe acoperiș se auzeau turturelele gângurind înainte de a adormi. Lăsă perdelele trase și nu aprinse lumânarea de teama fluturilor de noapte. Își puse o cămașă de dantelă din trusou și se urcă în pat. Era hotărâtă să simuleze că doarme pentru a mai amâna măcar până a doua zi explicațiile pe care simțea că i le datorează.

I se părea incredibil că el venise, mâncase și vorbise atâta cu ea fără a-i cere socoteală, fără a aduce măcar vorba despre cauza fugii ei. Era încordată căci se simțea vinovată, dar în același timp povara nefericirii care o apăsa de când plecase de lângă el, dispăruse. Era iar cu el. Era aproape de el. Putea să-l vadă și să-l audă și asta i se părea chiar mai minunat ca înainte.

Auzi pașii lui prin grădină apoi ușa închizându-se. Putea ghici tot ce făcea. Acum își turna apa în lighean, se dezbrăca și începea să se spele. Spera să fi găsit săpunul și prosopul.

Curând, îl auzi urcând scara și după câteva clipe, îl simți întinzându-se pe salteaua de pene. Anthea își ținu răsuflarea și închise ochii strângându-și pleoapele.

– Asta este cel mai confortabil pat în care m-am culcat vreodată, spuse el imediat ca și cum ar fi fost sigur că ea nu doarme.

– Cum ești atât de obosit... că orice pat ți s-ar fi părut moale, răspunse ea cu o ușoară ezitare.

– Nu sunt chiar atât de obosit și în plus, sunt relaxat căci nu mai sunt îngrijorat pentru tine.

– Ai fost... îngrijorat?

– Bineînțeles că am fost! Cum ai putut să pleci

așa, fără să spui un cuvânt? Am aflat abia când Dorkins m-a chemat la cină.

– Îmi... îmi pare... foarte rău, reuși ea să articuleze cu glas șoptit.

– Și de fapt, de ce ai plecat?

La o astfel de întrebare nu se așteptase. Se întoarse brusc spre el încercând să-l vadă prin întuneric.

– Cum... nu știi... de ce am plecat?

– Presupun că ți-a fost teamă de supărarea mea... și asta să zicem că înțeleg. Dar nu înțeleg de ce n-ai avut încredere în mine.

– Am vrut... am vrut să-ți spun... la Bruxelles, dar... n-am putut.

– Mi-a explicat Thais că ai vrut să faci rost de bani din cauza sărăciei... Îmi pare și mie rău că n-am realizat mai curând cât erați de sărace... Anthea simți că se topește când auzi câtă bunătate și înțelegere era în vorbele lui. Se așteptase să se înfurie și să pretindă explicații cu aroganța pe care i-o bănuise la început, iar acum... Tot de la Thais am aflat că cele o sută de lire pe care le-ai primit pe caricaturi v-au permis, întregii familii, să vă descurcați mai bine cu întreținerea... problemă de care tu te ocupai cu atâta devotament... Lacrimile începură să-i curgă

pe obraji, dar ea nu și le șterse ca să nu facă nici o mișcare. Ce faci, Anthea, plângi? întrebă el după o scurtă tăcere.

– N...nu! Îi era imposibil să fie mai convingătoare.

– Anthea, ca să fiu sigur că nu plângi, voi trece Canalul Mânecii. Nu suport să te știu nefericită.

La vorbele lui ea suspină adânc și-și acoperi fața cu mâinile, încercând să-și înăbușe un hohot de plâns.

– Îmi... îmi pare... atât de rău, se chinuia ea să spună printre lacrimi și hohote. Se simți cuprinsă cu afecțiune în brațele lui dar nu-i putea potoli durerea... N-am vrut... jur că n-am vrut... N-am crezut... că se va întâmpla... așa ceva... Mi-e atât de rușine... că am fost nerecunoscătoare față de nașa... și față de tine... Nu știu... cum a fost... posibil.

Plângea disperată la pieptul lui, revărsându-și toată suferința acumulată în ultimele două săptămâni.

– Lasă... acum e bine. E totul în regulă, spunea el cu blândețe, încercând s-o potolească.

Brațele lui protectoare îi dădeau o senzație necunoscută până atunci, de încredere și siguranță, și totuși nu se putea opri din plâns...

– Liniștește-te. Mai bine să uităm...

– Cum... am putea uita?... Nu putem, hohoti ea din nou, neîmpăcată... Am fost atât de... proastă... să râd de dragoste... Și fiindcă... am făcut asta... ai fost nevoit... să te căsătorești... cu mine.

– Draga mea, m-am gândit și eu la asta și trebuie să-ți spun că sunt foarte fericit și mă consider un norocos că am făcut-o. Gândește-te! Dacă nu făceai acel desen, n-am fi fost căsătoriți și n-am fi fost acum, aici.

Se apropie și mai strâns de ea și buzele lui fierbinți se lipiră de fruntea, de pleoapele, de obrajii și de buzele ei în sărutări pătimașe. Anthea se simți străbătută de un fior arzător, necunoscut, care-i invadă tot trupul înălțând-o pe culmile unui extaz inexplicabil. Era cu siguranță, dragostea pe care o visase, pe care o așteptase de atâta vreme... Răspundea instinctiv sărutărilor lui, cu inima bătându-i nebunește în pieptul lipit de pieptul lui.

– Iubita mea! Scumpa mea! Draga mea!

– Te iubesc, șopti ea fericită. Te iubesc.

*

* *

Razele argintii ale lunii se strecurau prin micile ferestre învăluindu-i într-o lumină difuză, feerică.

– Dormi? șopti cu prudență Anthea.

– Sunt prea fericit ca să dorm.

– Ar trebui să încerci; ai făcut azi un drum atât de lung.

– O, mica mea comoară! Dacă ai ști ce dor mi-a fost de răsfățul tău cu care mă terorizai când am fost bolnav, când simțeam că ții cu adevărat la mine...

– Credeam că... vei fi bucuros... să scapi de dădăceală.

– Dădăceala ta era însoțită de râsul tău cristalin. Nu mi-am închipuit că zilele puteau fi atât de lungi, de triste și plicticoase fără râsul tău.

– Râdeam... din dragoste.

– De acum vom râde împreună, soția mea scumpă! Mă voi delecta cu gropițele din obrajii tăi, cu glasul tău melodios pe care nu l-am mai auzit la nici o altă femeie.

– Știi, mă gândeam... și-mi era teamă că mă consideri plictisitoare după femeile frumoase și strălucitoare pe care le-ai cunoscut... și le-ai iubit.

Vocea îi tremură ușor când șopti ultimele

cuvinte și nu se putu abține să nu ofteze adânc.

– Le-am iubit... Hm... Am înțeles, în zilele în care am rămas singur, că n-am iubit-o cu adevărat pe nici una dintre ele... Am fost atras, sau vrăjit pe moment de multe femei dar... n-am râs cu nici una dintre ele.

– Dar... ai fost atras și ai vrut să faci dragoste și cu mine în acea primă seară...

– Da... și ai avut dreptate să mă respingi. În acel moment nu-ți ofeream o dragoste reală... Am înțeles asta treptat, în nopțile de la Bruxelles, când am început să simt o altfel de atracție față de tine... Iar în noaptea care a urmat după fuga ta, când am rămas singur și eram disperat că s-ar fi putut să te pierd, am înțeles că nu mai puteam trăi fără tine... Iar acum că te-am regăsit și... soarta ne-a pus în cale... acest pat nemaipomenit de care nu se poate să nu profităm...

O mângâie și o sărută cu tandrețe strângând-o la piept ca și cum s-ar fi temut să n-o piardă.

– Sunt fericită... sunt atât de fericită... Și mă gândesc din nou la caricatura buclucașă... Vreau să-ți promit că nu voi mai desena niciodată!

– Nu, nici vorbă, draga mea. Ai un talent deosebit care nu trebuie irosit. Cred că a sosit

momentul să-l cultivi luând lecții de la un artist calificat... Și pentru asta, cel mai potrivit loc este Italia.

– Italia!

– Draga mea, da. Vom merge cât de curând în Italia. Nu uita că am fost amândoi frustrați de o lună de miere adevărată, la care avem dreptul. O sărută pe vârful nasului și continuă. Totdeauna am considerat luna de miere ca fiind o perioadă pentru a face dragoste... Ești de acord?

– Cum... să nu fiu de acord? murmură ea. Cu tine aș merge oriunde.

Fericit, ducele o sărută pe păr și pe gropițele din obraji, apoi continuă:

– Eu te voi învăța tot ce știu despre dragoste iar un pictor adevărat îți va da lecții de pictură. Vei admira capodoperele lui Michelangelo la Florența, vom merge la Veneția sau la Paris... La Luvru sunt câteva tablouri pe care trebuie neapărat să le vezi.

– Este... amețitor; ca-n povești!

– Și când ne vom întoarce... vom avea cu siguranță ce face căci este ceva ce lipsește la reședința Axminster.

– Ce anume? întrebă ea surprinsă.

– O familie cu mulți copii, dragostea mea.

Îi sărută buzele și o întrebă șoptit:

– Îmi vei dărui niște fiice la fel de frumoase ca tine?

– ... Cu o condiție, îl tachină ea. Numai dacă tu îmi vei dărui niște fii tot atât de chipeși ca tine.

Îl înlănțui cu brațele iar el o acoperi cu sărutări făcând-o să se abandoneze complet și din toată inima, simțind în suflet frumusețea sacră pe care o găsise în muzică, pictură și poezie. Era fiorul dragostei divine.

Sfârșit

Vă recomandăm ultimele apariții
ale Editurii noastre în Colecția „NOSTALGIC"

1. Barbara Cartland – În căutare de soți
2. Barbara Cartland – Logodnica de ocazie
3. Barbara Cartland – Corsarul reginei
4. Barbara Cartland – Castelul dragostei
5. Barbara Cartland – Masca dragostei
6. Barbara Cartland – Inimă victorioasă
7. Barbara Cartland – Privește, ascultă și iubește
8. Barbara Cartland – Lumini, zâmbete și dragoste

Anthea Forthingdale face cea mai gravă greșeală din viața ei. Caricaturile ei, în care apar figuri din înalta societate londoneză, au un succes răsunător; chiar Prințul Regent râde de parodiile ei pline de spirit, publicate într-o editură care-i oferise zece lire pentru fiecare desen.

Dar să publice o caricatură cu propria ei naș㠄, tânără și atrăgătoare, alături de amantul ei... La ce se gândise oare?

Iar acum, soțul ultragiat își amenință soția necredincioasă cu un divorț scandalos.

Mai rămâne o singură cale de scăpare din furtuna stârnită de mâzgâlelile ei prostești. Când ducele îi propune soluția, sărmana tânără fată simte o răceală de moarte...

ISBN 973-9405-78-9

PREȚ 12.000 LEI